

Dr. Kovács L. P. Bánk OFM

MÁRIA MISSZIÓK A BŰNÖSÖKÉRT

Budapest, 2014

AZ EGYHÁZ ÁLTAL ELFOGADOTT MÁRIA-JELENÉSEK

1251 Cambridge (Anglia)

Barna skapuláré

A Szűzanya átadja Stock Szent Simon angol kármelita szerzetesnek a barna skapulárét, mely viselőjét megvédi az örök tűztől, különleges békét, és védelmet biztosít.

1531 Villa Guadalupe (Mexikó)

Juan Diegot egy aranyködbe burkolózó hölgy kérte, hogy templomot emeltessenek a jelenség színhelyén. A helyi püspök nem hitt neki, ezért télen tilmájába rózsát gyűjtött és amikor a püspök elé szórta a tilmán egy Szűz Mária kép rajzolódott ki.

1579 Kazany (Oroszország)

Kazanyi Miasszonyunk

Kazany leégése után egy kilenc éves kislány azt állította, hogy egy katona háza alatt ott van a Szűzanya ikonja. Ezt egy látomás alapján mondta, nem hittek neki harmadik látomása után sem. Így maga kezdett ásni és meg találta a romok alatt a sértetlen ikont. 1920 után Angliába, majd az Amerikai Egyesült Államokba, végül ajándékozás révén 1993-ban a Szentatyának ajándékozták. Ő avval a szándékkal fogadta el, hogyha eljön az alkalmas óra, visszaadja az orosz egyháznak és népnek.

1600-as évek eleje Siluva (Litvánia)

Pásztoryerekék síró, gyermekét tartó asszonyt láttak. Szóltak a reformátusoknak, akik megkérdezték, miért sír. Azt mondta „most már csak szántásra használják azt a földet, ami azért van, hogy imádják fiamat.” És a jelenség eltűnt.

1664 Laus (Franciaország)

Laus-i Miasszonyunk

Egy írástudatlan kislánynak a jelenség „Máriaként és a Bűnösök menedékének” mutatkozott be.

1687 Máriagyúd (Magyarország)

Máriagyúd az egyik legnagyobb és legrégebb búcsújáróhely a Kárpát-medencében, az egész történelmi Magyarországon. Az itt élő keresztények állították fel az Istenanya szobrát a hegy alatti forrásnál. A pécsváradi bencések 1006-ban kápolnát építettek a szobor fölé. Mária-jelenésekhez köthető csodás gyógyulásokat 1687-től kezdve jegyezték fel. 1737-ben Batthyány Károly József gróf is itt gyógyult ki csodás módon a pestisből. Scitovszky János pécsi püspök nyilvánította kegyhellyé 1846-ban. 2008-ban XVI. Benedek pápa a máriagyúdi kegytemplomot basilica minor rangra emelte.

1696, 1715, 1905 Máriapócs (Magyarország)

Máriapócsi kegytemplom - Máriapócs Nemzeti Kegyhely

A pócsi fogadalmi kegykép 1696-ban november 4-től két hétig szünet nélkül, majd kisebb megszakításokkal egészen december 8-ig könnyezett. Fenessy György egri püspök vizsgálat után el-

ismerte az eseményt. A kegyképet Bécsbe szállították, sok másolat készült róla. Sem az eredeti kép, sem a róla készült másolatok a továbbiakban nem könnyeztek, kivéve azt, amelyiket Pócsra visszavittek. Az 1715. augusztus 1-jén, 2-án és 5-én több órán át tartó könnyezést sok százan látták. A könnyezést követő napokban Erdődy Gábor Antal egri püspök hivatalosan kivizsgálhatta és elismerte az eseményt. A kegykép harmadik könnyezése 1905. december 3-tól december 19-ig folyamatosan tartott, majd december utolsó két napján is, összesen 18 napig. A könnyezés tényét egyházi és világi vegyes bizottság ellenőrizte, és megállapította a könnyezés valódiságát. 1948-ban XII. Piusz pápa amáriapócsi kegytemplomnak basilicaminor címet adományozta.

1747 Suyapa (Honduras)

Egy fiú a földeken dolgozott, este útban hazafelé elalszik, és amikor felébred, egy Szűz Mária szobor van mellette.

1759 Máriabesnyő (Magyarország)

Gróf Grassalkovich Antal Loreto-kápolnát építtetett egy templom romjain. 1759-ben az építkezésen dolgozó egyik gödöllői kőműves-segéd álomban kapott utasításra a romok alól kiásott egy elefántcsont Szűz Mária szobrot. Migazzi Kristóf Antal bíboros érsek a körülményeket alaposan kivizsgálva, megállapította azok valódiságát. A kegyhelyen sok ima-meghallgatás történt. 2008-ban XVI. Benedek pápa a Máriabesnyői Kegyetemplomot basilicaminor rangra emelte.

1830 Párizs (Franciaország)

Csodás érem

Labouré Szent Katalinnak jelent meg és neki adta a Csodás érmét.

1838 Hercegszántó (Magyarország)

Vodica-Máriakert kegyhely

Egy ember a kút vizében három alkalommal fényesség kíséretében képeket látott, melyek a gyermek Jézussal lévő Szűz Máriára, és a gyermek Szűz Máriával lévő Szent Annára emlékeztették. A kegyhelyet 1838-ban Klobusiczky Péter kalocsai érsek szentelte fel, és nyilvánította kegyhellyé az ott történt jelenést követő csodás gyógyulások és imameghallgatások hatására, a megfelelő egyházi kivizsgálást követően. Itt állították fel 2008-ban a világ legnagyobb Szűz Mária-szobrot, melyet Bábel Balázs kalocsai kecskeméti érsek szentelt fel.

1840 Párizs (Franciaország)

Zöld skapuláré

Egy nővér a jelenség kezében látta a Szűz lángoló átdöfött szívét és a zöld skapulárét

1846 La Salette (Franciaország)

La Salette-i Mária-jelenés

Két pásztorgyermeknek jelent meg.

1858 Lourdes (Franciaország)

Szeplőtelen fogantatásnak nevezi magát a jelenség, tizennyolc alkalommal jelent meg, Bernadette Soubirous-nak akit később szentté avattak.

1859 Champion (USA)

A Jó Segítség Miasszonya

Az Amerikai Egyesült Államok első hivatalosan elismert jelenésére 2010-ben került sor. Adele Brise belga bevándorlónak háromszor jelent meg. Ezután életét hitoktatásnak szentelte.

1871 Pontmain (Franciaország)

Pontmain-i Miasszonyunk

A francia-porosz háború alatt gyerekeknek jelent meg, és arra kérte őket imádkozzanak a békéért.

1877 Dietrichswalde (ma Giertswald, Poroszország)

Két kislánynak és két nőnek jelent meg százhatvanszor.

1879 Knock (Írország)

Knock-i jelenés

Tizenötén látták esőben Szűz Máriát, Szent Józsefet és Szent János apostolt fehér papi köpenyben, egy oltárt, Isten Bárányát, menyeyei fényességben.

1917 Fátima (Portugália)

Fátimai jelenések

Májustól októberig hat alkalommal jelent meg három gyereknek

1932 Beauraing (Belgium)

Beauraing-i Miasszonyunk

Harminc alkalommal öt gyerek előtt Andrea (1918) és Gilberta Degeimbre (1923), Fernande (1917), Albert (1921) és Gilberta Voisin (1919) - jelent meg a város kolostorának kertjében, nem messze egy lourdesi barlang másolatától. Az első jelenések alkalmával félelmükben haza szaladtak, és otthon megfenyítette az egyik szülő őket. Később a két család szülei botokkal felfegyverkezve mentek ki együtt a gyerekekkel, amikor odaértek a gyerekek térdre zuhantak és elkezdték imádkozni az Üdvözlégy imát. Az imák között kérdéseket tettek fel a jelenségnek, de a szülők nem láttak és nem hallottak semmit a jelenségből. A helyi pap szerint ezek a gyerekek nem mutattak különösebb érdeklődést a templomban korábban. Az Isten Anyjának és Ég Királynőjének mutatkozik be.

1933 Banneux (Belgium)

Banneux-i Miasszonyunk

Nyolcszor jelent meg egy tizenkét éves lánynak a Szegények Anyjának nevezte magát.

1940-1996 *Girgenti (Málta)*

Guza Mifsud életét végigkísérték a jelenések 15 éves korától. A Szűzanya arra kérte, hogy fessen róla képet, és arra, hogy írjon a miniszterelnöknek a káromkodásokat betiltó törvény érdekében.

1945-1959 *Amszterdam (Hollandia)*

Minden Népek Asszonya

Ida Peerdemannak 56 alkalommal jelent meg. A jelenés kinyilvánította, hogy ő már nem a názáreti Szűzanya, hanem „Minden nemzetek Szűz Anyja”. Hogy a látnoknak ne legyenek kétségei, a Szűzanya megjósolta az egészséges XII. Pius pápa halálát, 1958. október elejére. A látnok leírta és borítékba zárva átadta Frehenek lelki gondozójának bizonyságul, hogy jel legyen hitelességére, mert ezt a napot csak Isten határozhatja meg. XII. Pius váratlanul 1958. október 9-én meghalt.

1947 *Tre Fontane (Olaszország)*

Kinyilatkoztatásbeli Szűz

Három gyereknek jelenik meg és apjuknak. A Kinyilatkoztatásbeli Szűznek nevezte magát.

1953 *Siracusa (Olaszország)*

Siracusai Könnyező Madonna

Egy fiatal házaspár otthonában egy Szűz Máriát ábrázoló gipszöntvény könnyezett négy napig.

1968-1971 Zeitoun (Egyiptom)

Zeitouni Szűz Mária-jelenés

Egy kopt székesegyház felett majdnem három évig fényes jelenésben rajzolódott ki a Szűzanya alakja.

1973 Akita (Japán)

Akitai Miasszonyunk

1975 és 1981 között több mint száz alkalommal könnyezett egy japán művész által faragott Szűz Mária szobor. A könny összetétele emberi könnyekre utalnak.

1980 és 1988 San Francisco de Cuapa (Nicaragua)

Bernardo Martineznek első alkalommal a sekrestyében világított a Szűz Mária szobor 1980-ban. 1988-ban a második jelenség beszélt hozzá, Máriának nevezte magát, mennyből jövőnek és Jézus anyjának.

1982-1988 Kibehó (Ruanda)

Kibehói Miasszonyunk

Alphonsine Mumurekének a látomás „az Ige Anyjánk” nevezte magát. Alphonsine a sok hitetlenkedők miatt kérte, hogy másoknak is jelenjen meg. Anathalie Mukazimpakának és Marie-Claire Mukanganonak is később megjelent. Az egyik megjelenés pillanatában filmes riporterek voltak jelen, és filmre vették az egyik ilyen Mária-jelenést.

1990-1995 Hársád (Litmanová, Szlovákia)

Litmanovái Szűz Mária-jelenés

Két kislánynak Ivetka Korcalová és Katka Ceselkova jelenik meg „Szeplőtelen Tisztaság” néven. Saját jelenéséről elárulja, hogy ha nem teljesen büntelenek a kislányok, akkor homályosabban látják őt. A helyszínrre érkező fotósok úgy látták a lányok nem észlelik őket, a fotózásakor, a jelenés időtartalma alatt nem pislognak.

2002 Nyizsnyeje Bolotnoje (Alsósárad, Ukrajna)

Alsósáradi legszentebb Szűz

Két általános iskolás kislánynak jelent meg, egy forrásnál és „A Legszentebb Szűz”-nek nevezte magát

2009 Warraq al-Hadar (Giza, Egyiptom)

Warraqi Miasszonyunk

A december 11-i jelenést tömegek látták. A kopt ortodox egyház hagyta jóvá.

A BŰN ÉS A BÜNTETÉS A MÁRIA-JELENÉSEKBE

Isten legkedvesebb teremtményei az emberek, mert atyai szeretetének állandóan megújuló tárgyait bennük látja. A Szentírásban az ember teremtését így vezeteti be a Teremtő: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog. Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket. Isten szólt hozzájuk: Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog. Azután ezt mondta Isten: Nézzétek, nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. A mező vadjainak, az ég madarainak, s mindennek, ami a földön mozog és lélegzik, minden zöld növényt táplálékul adok”. (Ter 1,26-30) Az Atya minden teremtménynél jobban szereti az embert. Ezért akarta, hogy isteni képmása az isteni módon született Fia, a történelem folyamán Isteni Személye alá vegyen fel egy teljes emberi természetet személyiség nélkül és elválaszthatatlanul kösse össze isteni természetével, legyen Istenember. Így az ×Istenember emberi természete az egész teremtett világnak ősmintája lett: emberi lelke ősminta az angyali természetnek és az emberi léleknek, emberi teste pedig mindenféle anyagé. (Kol 1,14-20) A megtestesült Istenembert Jézusnak nevezték el, amit az öröktől fogva kiválasztott édesanyával, Máriával Isten égi követeként küldött angyal közzölt. Jézus minden embert testvérévé fogadott. Az Atya minden szeretet ősforrása. Elrendelte, hogy az első emberpár szeresse egymást, és a szeretetük avassa őket szülővé, a férfit édesapává, az asszonyt édesanyává tegye. A Teremtő az új embernek a semmiből teremtett lelket adja. Az Istenatya teremtő atyaságot él át, amikor az általa teremtett emberi lélekhez csatolja az istengyermekség elvét, a megszentelő kegyelmet. Jézus fogadott testvérei így az Atyaisten fogadott gyermekei lesznek. Az Isten és az em-

ber kapcsolata a semmi mással össze nem téveszthető szeretet-kapcsolat az Atya örök öröme. Isten Fia, Jézus emberré lett nemcsak azért, hogy az emberi természete ősmintául szolgáljon a világ lényeknek, hanem azért is, hogy az Atyja gyermekeit, akiket a bűn tőle elszakított, megváltó szenvedésével és kereszthalálával visszaadja neki. Azért küldte apostolait az egész világra, hogy ezt az evangéliumot (=örömhír) hirdessék minden népnek: „Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog, aki nem hisz, elkárhozik”. (Mk 16,16) Miért kell Máriának ebben küldetést vállalnia? Jézus halála előtt egy-két perccel így végrendelkezett: „Amikor Jézus látta, hogy ott (a keresztnél) áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: Asszony, nézd, a fiad! Aztán a tanítványhoz fordult: Nézd, az anyád! Attól az órától fogva házába fogadta a tanítványt” (Jn 19,25-27) Azóta Mária minden ember édesanyja, aki Jézusnak testvére. XII. Pius pápa szerint Ő „Generosa Socia Redemptoris” (A megváltó nemes társa) Mária utolsó négy látogatása közvetlenül gyerekekhez szól. Általuk akarja megmenteni a bűnös világot. Amit a legutóbbi másfél évszázad Mária-jelenések címszó alatt mondunk, ebből az ismertetésből érthető, semmi másból.

SZŰZ MÁRIA-JELENÉSEK

A Szűz Mária-jelenések alatt olyan jelenéseket értünk, amikor Szűz Mária állítólagosan megjelent egy vagy több ember előtt és beszélt is velük. Van-
nak jelenések, amelyeket elfogad, és amelyeket nem fogad el az Egyház. a jelenések hitelességét nem a pápa, hanem az illetékes területi püspök vizsgálja ki és véleményezi. A hivatalos egyházi állásfoglalások háromféle formulát használnak a magánkinyilatkozások eredetére nézve: Megállapítható a természetfölötti eredet (constat de supernaturalitate) Nem állapítható meg a természetfölötti eredet (non constat de supernaturalitate) Megállapítható a nem természetfölötti eredet (constat de non supernaturalitate). Az első bátorít, hogy az illető magán kinyilatkoztatást hitelesnek tartsuk (bár nem kötelez rá); a második meghagyja a szabad vélekedés jogát, de nem biztat arra, hogy a jelenség vagy üzenet isteni eredetében higgyünk; a harmadik viszont óvja a hívőket attól, hogy Isteni eredetet tulajdonítsanak a szóban forgó magán kinyilatkoztatásnak. A jelenések könyve leír egy asszonyt, aki az égen tűnt fel, „öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona”. (Jel. 12.1). János apostol látomásában nem mondja ki, hogy a jelenség Mária, Jézus anyja, azonban utal arra, hogy az asszony „fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket, és elragadták Istenhez és az ő trónjához”. A jelenések során Szűz Mária általában rövid időre és csak egyetlen vagy kevés embernek jelent meg. A jelenések körül Mária-kegyhelyek alakultak ki, ezek a Mária-tisztelet kiváltságos helyei, búcsújáró helyek. A Mária-kegyhelyek kialakulása a Mária-jelenéseken alapszik, ezek legtöbbjét csoportokba rendezhetjük a jelenség ismétlődései alapján: Legtöbb esetben olyan fiatal tizenéves gyerekeknek jelenik meg, akik szegényes körülmények között laknak. Olyan földrajzi helyekről származnak a jelenések híradásai, amelyek zsákutca falvak, vagy egy-egy ország kietlen részén az országhatárok közelében fekszenek. A jelenség a legtöbb esetben imádkozást kér a látnoktól, akik sok esetben térdepelnek előtte és a jelenés időtartalma alatt a külvilágot nem észlelik, és a külvilág sem észleli a jelenést. A legtöbb Mária közbenjárására történt csodák, Mária-jelenések után feljegyeztek cso-

dás gyógyulásokat: Lourdesban, Máriagyűdön. Vérrel síró Mária szobrok, amelyek síró Máriát ábrázoló képek. Egy meghatározott idő alatt, általában mindkét szemből, a szem két szélén lefelé folyó könnycseppek jelennek meg. Akita (Japán), Siracusa (Olaszország) esetében megállapították, hogy emberi könnyek voltak, melyek egy Mária arcát formázó fafaragványból, gipszöntvényből jöttek létre. Magyarországon máriapócsi ikon nevezetes erről. A magánkinyilatkozásokban a jelenség egy embernek nyilatkozik meg, így bizonyíthatósága elmarad a többi hasonló, látványosabb Szűz Mária-jelenéstől. A magán kinyilatkoztatásokban Szűz Mária beszél, tanít, vagy a hit kérdéseiben összefüggésekre világít rá, vagy cselekvésre ösztönöz. Csoportos kinyilatkozások esetében mindenki számára láthatóak, az események maguk természetességében bizonyíthatóak, észlelhetőek. A jelenések okairól tájékozottság nélkül nem érdemes nyilatkozni. A jelenéseknek több jellemző hasonlóságai miatt teológiai okai vannak, hitre tanító jellegűek, illetve figyelmeztető jellegűek. A jelenések többnyire egy ember csoport számára testi-lelki megpróbáltatások időszaka előtt jelentkeznek. A kommunizmus tévtanainak oroszországi megjelenése előtt (Fatima), Hitler uralomra jutása előtt (Belgium), országokra kiterjedő éhség évei előtt (La Salette), hutu tömegmészárlás előtt (Kibehó) a jelenés csak szükségszerűen utal ezekre a jövő eseményeire.

A BŰN ÉS A BŰNTETÉS A BIBLIÁBAN

Isten kinyilatkoztatásában a büntetés a bűnök következménye: „a kert minden fájáról ehetsz. De a jó és rossz tudás fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, meghalsz” (Ter 2,17) Az embernek ezt mondta: Mivel hallgattál az asszony szavára, és ettél a fáról, jóllehet megtiltottam, hogy egyél róla, a föld átkozott lesz miattad. Fáradsággal szerzed meg rajta táplálékodat életed minden napján. Tövist és bojtorjánt terem számodra. A mező fűvét kell enned. Arcod verítékével eszed kenyeredet, míg vissza nem térsz a földre, amiből lettél. Mert por vagy, és a porba térsz vissza”. (Ter 3,17-19) „Az asszonyhoz pedig így szólt: Megsokasítom terhességed kínjait. Fájdalmak közepette szüled gyermekeidet. Vágyakozni fogsz férjed után, ő azonban uralkodni fog rajtad”. (16) Isten a büntetéssel sokáig vár, de nem örökké: Isten saját földet, a Kánaán nevű országot ígéri Ábrahámnak, (Ter 15,7), de még várnia kell az utódainak: „a negyedik nemzedékben térnek ide vissza, mivel az amoriták bűne még nem teljes”. (16) Amikor Ábrahámot felkeresi Isten két angyal kíséretében, a pátriárka eléjük siet és a középső előtt, imádvá leborult. Kétezer év múlva Jézus a zsidókkal vitatkozva ezt mondta nekik: „Ábrahám, a ti atyátok, örült, hogy megláthatja napomat. Meg is látta, és örült neki. A zsidók felháborodtak: Ötvenesztendő is sem vagy, s láttad Ábrahámot? Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (Jn 8,56-58) Este felé a két angyal átment Ábrahám sátorától a közelben fekvő Szodomába. Miért? Az Úr megmagyarázza vendéglátójának: „Szodoma és Gomorra miatt tetéződött a panasz. és bűnük nagyon súlyos. Leme- gyek hát, és megnézem, hogy mindenki úgy viselkedett-e vagy sem, ahogy az ellenük szóló panasz szava felhatott hozzám, tudni akarom”. Ábrahám Isten elé állt és alkudozni kezdett vele: ott bizonyára sok igaz ember is él. Elpusztítod azokat is? Az Úr engedi alkudni jó szolgáját ötvenről ötig, aki aztán megnyugodva hazament. Szodomában Lót vitte házába a tiszta lelkű „legényeket”. A város férfiai vénektől kamaszokig mind „szórakozni” kívánt a csinos idegen férfiakkal. Csak úgy menekültek meg, hogy átmeneti vaksággal sújtották őket. Lót lányai sem kellettek nekik. Másnap hajnal-

ban Lót és családja a vendégek unszolására elmenekült. A várost a földrengés és a kénes eső elpusztította. (Ter 19) Ezernégyszáz év múlva, amikor már évszázadok óta új hazájukban élhettek a zsidók, az egész nép elhagyta az Urat és bálványimádó lett. Az Úr Krisztus előtt 722-ben az északi törzseket adta Ninive kezébe, 587-586-ban pedig a délieket Nebukadnezár kezébe. Hetven évig üszkös rom volt a virágzó Kánaán helyén, és soha többé nem tudtak önállóvá válni, úgy ahogy Mózes előre megmondta nekik. Kétezer éve megtestesült az Atya Egyszülött Fia. Szent Pál így ír róla: „Igaz beszéd ez, és teljes hitelt érdemel: Jézus Krisztus azért jött a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket, s közöttük én vagyok az első”. (1Tim 1,15) Szelíden, gondoskodó szeretettel gyógyította a betegeket, tanította a zsidókat, minden jót megtett értük. Mégis ellene fordultak a júdeaiak és a rómaiakkal keresztre feszítették. „Akkor korholni kezdte a városokat, amelyekben a legtöbb csodát tette, mert nem tartottak bűnbánatot: Jaj neked, Korozain, jaj, neked Betsaida! És te, Kafarnaum? Vajon az éig emelkedel? A pokolba süllyedsz! De mondom nektek: Szodoma földjének elviselhetőbb lesz a sorsa az ítélet napján, mint neked.” (Mt 11,21; 23; 24) „Igaz beszéd ez, és teljes hitelt érdemel: Krisztus Jézus azért jött a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket, s közöttük én vagyok az első” (1Tim 1,15) „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.” (Mk 16,15-169)

1840 LA SALETTE

La Salette Franciaországban, Grenoble püspökség területén, Dauphine megyében található kis falu. Szegény és elhanyagolt vidék. Itt jelent meg a Boldogságos Szűz Mária 1846. szeptember 19-én tizenöt óra körül két fiatal gyereknek, egy tizenegy éves fiúnak és egy tizenöt éves lánynak.

Maximin Giraud 1835. aug. 27-én született Corps-ban. Anyját korán elvesztette. Apja újra nősült, és a mostoha nem bánt jól a fiúval. Az apja nem védte meg kisfiát, ezért sokat csavargott, sokszor étlen szomjan. Templomba nem járt rendszeresen, szívesebben rosszkodott vagy játszadozott. Ebben a korában meggondolatlan, ideges fiúcska volt. Abban a világtól elzárt környezetben franciául alig tudott néhány szót, az okszitán nyelvjárást beszélte. Mélanie Calvat is Corps-ban született 1831. november hetedikén. Apja szegény favágó és kőműves volt, kilenc gyermekét nehezen tartotta el. Mélanie házról-házra koldult. Baptiste Pra nevű gazda birkáit őrizte távoli tájon, családja hetekig nem láthatta. A jelenés idejében nem tudott sem írni, sem olvasni, imádkozni alig tudott, hittanra nem járt, elsőáldozó nem lehetett. Ez a két gyermek arról számolt be, hogy látták a Szűzanyát 1846. szeptember 19-én tizenöt óra körül a La Salette-i hegycsúcs közepében. Mélanie egy tűzgömbre lett figyelmes. A gyerekek közösen látták, ahogy a gömb szétvált, és a ragyogó fényben egy gyönyörű hölgy vált láthatóvá. Azon a szegény vidéken ilyen ruhát még soha senkin nem láttak. A hölgy egy sziklára ült le és könnyezett. Arcát tenyerébe temette. Mélanie ijedtében elejtette a botját, Maximin viszont rászólt: „Mélanie, vedd föl a botodat, én is a magamét készenlétkben tartom! Majd jól odaütök, ha bántani merészel bennünket!” Micsoda fájdalom üthette szíven a legszentebb Szüzet, amikor ezt hallotta: Támadó ellenségnek néznek. Tudta, hogy nem ismerik fel, de erről nem szólt a gyerekeknek, csak beszélni kezdett kedvesen a saját nyelvjárásukban és franciául is. Miről szól? Elsősorban a küldetéséről: „Ha népem nem akar engedelmeskedni (Istennek), kénytelen leszek elengedni Fiam karját. Olyan nehéz az és olyan súlyos, hogy már nem tudom tartani” Ez az üzenet a következő három nagy látogatássorozat célja. A Szűzanya tudja, hogy a végtelen szeretetű Istenatyja és Fia elér-

kezettnek látja az időt, hogy a büntetésre megérett emberiséget keményen megbüntesse, amint tette Szodomával és Gomorrával, később a kánaáni hét gonosz néppel és magával az Ószövetség szent népével is, amikor még a jeruzsálemi templomban is bálványoztak. Ez az elbutított félévezredes istentagadás és szociális nyomorcsinálás végzetes lehet. „Milyen régóta szenvedek miattatok. Az azt akarom, hogy Fiam ne hagyjon el benneteket, (akkor) szüntelenül imádkoznom kell, és ti nem törődtök ezzel!” Nem törődtök, vagyis meg sem köszönitek, és magatok nem javultok, nem engesztelitek a megsértett Szeretetet. „Hat napot adtam nektek a munkára üzeni Isten, és magamnak tartottam fenn a hetediket, de ti nem akarjátok ezt megadni nekem.” Vasárnapi szentmise, prédikáció, szentáldozás. „Azok is, akik a kocsikat hajtják, szitkozódásukba belekeverik Fiam nevét”. Ez nagyfokú tiszteletlenség. „Ezért (engedelmességéért) Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr”. (Fil 2,9-11) „Ha tönkremegy a termés, az csak miattatok van, tavaly láthatátok, de nem törődtetek velem! Sőt! Káromkodtatok. Az éhség lesz majd a büntetés. Ha megtérnek, még a kövekből is, sziklákból is búzahalmok lesznek.” „Imádkoztatok? Gyermekeim, imádkozni kell reggel és este. Csak azért mennek misére, hogy gúnyolódjanak a valláson. Nagyböjtben úgy mennek a henteshez, mint a kutyák.” Maximin, édesapád adott egy darab kenyeret, és azt mondta: Egyél, fiam, ebben az évben még ehetsz, de nem tudom, mit eszünk a következő esztendőben, ha a búza úgy tönkremegy, mint ez. „Jól van, gyermekeim, tudassátok ezt egész népemmel!” A jelenés másnapján a polgármester is tud a történetekről, odautazik a két gyerekhez, hogy végül rávegye Mélanie-t, tagadja le az egészet. Mélanie sem a fenyegetésnek, pénznek, ígéreteknek nem enged: „Azt mondja a hölgy, hogy mindenkinek mondjam el, tehát beszélni fogok. Aznap este Jean-Baptiste Pra, Pierre Selme és a szomszéd úgy döntenek, hogy még aznap Mélanie elmondása alapján leírják a látott hölgy szavait, melyet dátummal látnak el, és mind-hárman aláírnak. Hétfőn a polgármester Maximint kérdezi ki Corpsban. A tanúságtétele, a fiú határozottsága és mindaz, amit Mélanie mondott, tökéletesen egyezőleg Maximinnal, lenyűgözi a polgármestert. A hír gyorsan terjed ezután, zárandokok jönnek, köztük újságírók és a grenoble-i püspök is. 1846. október 9-én a grenoble-i

püspök körlevélben tiltja meg papjainak, hogy la Salette-ről ne beszéljenek, amíg pontos és szigorú vizsgálat után, hivatalosan ő maga nem nyilatkozik. Hivatalos vizsgálat kezdődik, tanúkat idéznek, jegyzőkönyveket vesznek fel. Ezt a beszámolót majd egy olyan bizottság elé viszik, aminek a tagjait úgy válogatták össze, hogy pártolók és ellenzők legyenek benne. A püspök elnököl, és a két látnokon kívül olyanokat is meghallgatnak, akik nem hisznek abban, hogy jelenés történt. A vizsgálatot lezáró dokumentum megállapításokat tartalmaz: „a gyerekek nem csalók, és nem csalás áldozatai. Ha csalni akartak volna, arra képtelenek lettek volna, mert ilyet kitalálni nem tudtak”. A püspök 1847-től meg van győződve a jelenés valódiságáról, de még négy évet vár, hogy figyelje a fejleményeket, vagy egy esetlegesen újabb információ felbukkanását. Két pap, a corps-i születésű Lagier atya és az avignon-i Lambert atya nem hivatalos adat-gyűjtő munkát végez 1847 februárjában illetve májusában. Mindketten helyi nyelvjárásban beszélnek”. 1848. június 26-án Pierre Joseph Rousselot közzéteszi a jelentést. 1848 augusztusában megküldik a jelentést IX. Pius pápának. Mgr. Philibert de Bruillard grenoble-i püspök 1851. szeptember 19-én püspöki pásztorlevelet tesz közzé: „Úgy ítéljük, hogy a Szent Szűz megjelenése a két pástornak 1846. szeptember 19-én az Alpok hegyláncai között corps-i esperességhez tartozó La Salette-i plébánia területén magában hordja az igazság minden saját vonását, és a hívőknek alapos okuk van arra, hogy ezt kétségtelenül és biztosan higgyék. 1851-ben megkapta a pápai jóváhagyást is. A jelenés első évfordulóján 50.000 zarándok kereste fel La Salette-et. A látnokok „titkát” 1851-ben küldték el a pápának. Mélanie levelére így reagált IX. Pius: „Egész Európa bűnös, és nagy fenytést érdemel. Ha nem tartotok bűnbánatot, mindannyian elvesztek”.

1858 LOURDES

1854-ben hirdette ki IX. Pius pápa a Szűzanya Szeplőtelen Fogantatásának dogmáját

Négy évvel később, 1858. február 11-én a Pireneusok francia lábánál fekvő kis városka, Lourdes, „legszegényebb családja” elsőszülött kislányát, Bernadette Soubirous-t tüntette ki a Boldogságos Szent Szűz látogatásával. Az első szentáldozásra készülő tizennégy éves, súlyos asztmás kislányt a hitoktató apáca a hittanórán megszegényítette, mert felettetésnél nagyon keveset tudott. Hazafelé indulva húga, Marie, és egy jó tanuló társuk kísérette őt, hogy a kislány otthon tanítsa az elsőáldozási anyagra. Mivel elfogyott a rőzse és nem tudtak fűteni a kimustrált börtön-lakásukban, a három kislány elindult rőzsét szedni a hegyekből Lourdes-ba hömpölygő Gave nevű folyó partjára. A kis társnő átrohant a sziklás part alatt egy jéghideg patakon, de Bernadette-et a húga nem engedte a vízbe lépni betegség miatt. Ott maradt a Massabielle nevű barlanggal szemben. Nézegette a kis, alacsony barlangot. Nyílása olyan volt, mint egy hatalmas szénkaparó. Aztán amikor ennek a nyílásnak kaparós vége fölé nézett, felfedezett fölötte egy félkör keresztmetszetű üreget. Aztán hirtelen becsukta, majd kinyitotta a szemét: egy gyönyörű hölgy állt fehér ruhában, kék övvel a derekán, fején fátyollal. Hogyan került oda? Vajon nem akarja őt ez a Hölgy is bántani? Aztán észrevette, hogy az övén rózsafüzér lóg. Ez megnyugtatta Bernadette-et. Köténye zsebébe nyúlt, és kivette a maga kopott kis rózsafüzérét, és felmutatta büszkén a Hölgynek. Ő rábólintott a kislányra, aki gyerekesen keresztet vetett magára. A Hölgy fejével intett, hogy ez a kapkodó kaparászás nem illik ide. Meg is mutatta önmagán, hogyan kell szép, nagy keresztet vetni ima előtt. Aztán Bernadette elkezdte mondani szabályosan a Hiszekegy, majd a többi imát. A Hölgy nem mondta vele, de ujjaival minden Üdvözlégy után tovább nyúlt eggyel. A Dicsőségre pedig szép elegánsan fejet hajtott. Mi Atyánkra arcát, szemét az égbolt felé fordította. Amikor az ima végére ért Bernadette hirtelen kiáltást hallott a patak felől. Húga türelmetlenkedett, mert hiába szólt felfelé bámuló nővérének,

az nem figyelt rá. Odapillantott ugyan, de rögtön visszaneézett a magasba. A két kislány átdobta a patakon a rőzsekötegeket, majd sikongva átfutottak a jéghideg vízen. Miközben szárítgatták magukat, Bernadette gyorsan megkérdezte: Láttátok? Értetlenül néztek rá mindketten. Később szigorú titokként elmondta nekik a történeteket. Marie azonban esti hajfésülés közben kibökte a titkot az édesanyjának. Másnap a barátnőjük éppen a „titok” ismertetését tartotta a tanteremben. Bernadette először zokon vette, de aztán megkönnyebbült: Jó, hogy mindenki tudja. A vasárnapi mise után újra kilátogattak: népes csoportban futottak a többiek, az asztma ellenére Bernadette messze megelőzött mindenkit. A hangos csivitelést leintette a kis „látnok”, bár ennek igazi értelmét nem sejtette, de örült nagyon, hogy a Hölgy ugyanott áll a sziklamélyedésben. A kísérek most sem láttak odafönt senkit, de tisztelettel néztek rossz tanuló társukra, mert az arca valami földöntúli szépséget sugárzott. Aztán a rózsafüzér végén szótlannul tűnt el újra a látomás. A harmadik alkalommal az ima után, a Hölgy megszólalt: „Kérem, megtenné nekem, hogy naponta eljönne ide? Bernadette boldogan mondott igent. Az elmaradhatatlan ima után rendszeresen beszélgetett, mindig valamit kért a látomás. „Kérem, imádkozzék a bűnösökért, hogy térjenek meg! Egy alkalommal új látomást is kapott Bernadette. Szörnyű, félelmetes ordítózást hallott a Gave felől. A folyó olyan lett, mint egy aszfaltozott országút. Nyargaló lovas kocsik közeledtek ijedelmet keltve a kislányban. Ezt ordították: „Menekülj!” Bernadette ijedten nézett fel a Hölgyre, aki szigorú tekintettel, szótlannal tekintéllyel nézett a félelmetes ellenségre, és erre megszűnt a látomás. Bernadette viszont megértette: Ez ellen a gonosz ellen kell küzdenie, imádkoznia, és szenvednie is.

A Hölgy február 25-én arra kérte Bernadette-et, hogy a Massabielle-barlangban a bejáraton belül lévő forrásból igyék és mosakodjon meg benne

A kislány készségesen bement a barlangba, de sehol nem talált forrást. Megindult kifelé, hogy a barlang közelében folyó pataknál teljesítse a kérést. A Hölgy azonban rázta a fejét: Forrást mondtam! Hosszabb keresgé-

lés után talált egy kicsi gödröcskét és látott benne némi vizet. A kezével kezdte kimerni a sarat, és végül sáros vizet is látott felbukkanni. Megmos-ta az arcát és a tenyeréből próbált kortyintani is. A zavaros vizet azonban nem bírta lenyelni. Mindezt kiábrándultan nézte az a néhány jámbor felnőtt, akik kíváncsiak voltak a fejleményekre. A következő percekben elballagtak és eltűnt a Hölgys is. Azt már nem láthatták, hogy a kis gödröcskéből vidáman feltör a tiszta és jéghideg víz. Megtalálta a kijáratot, és a folyóvizet is. A következő napokban aztán a találkozáskor mindig az első felszólítás volt: Igyék a forrásból és mosakodjék benne. Ott állt egy fél szemére vak kőfejtő munkás is rendszeresen a kijáratnál. Figyelt. Aztán amikor egyedül maradt, odament a forráshoz. Mi a Hölgys utasítása? Igyék és mosakodjék! Elővette a zsebkezdőjét. Megnedvesítette és törölgetni kezdte a vak szemét, aztán a másikat eltakarva látáspróbát tartott. A néhányadik mosogatás után úgy tűnt neki, hogy a vak szemével homályosan látni kezd. Lelkesen mosogatta tovább a szemét, és kiválóan látott. Azonnal elrohant az orvosához. Berontott a kezelő szobába, ahol az orvos beteggel foglalkozott, és tiltakozott a zavarás miatt. A frissen gyógyult azonban csak kiabált: Doktor úr, látok. Persze hogy lát azzal a szemével, amit állandóan kezelek. Nem, a másikkal. Az orvos felállt, odament az íróasztalhoz, elővett egy papírdarabot írni kezdte, majd alá is írta a szakvéleményét. „Louis Bouriette egyik szemére megvakult. Gyógyíthatatlan. Soha nem fog vele látni.” Louis erősködése után megvizsgálta a vaknak nyilvánított szemet. Az a szem, amelyet a baleset után ő kezelt tökéletesen egészséges. Írása az első dokumentum, amely gyógyíthatatlan betegséget igazol, és utólag gyógyulni kellett nyilvánítani. A forrásvizet sokan vizsgálták azután: Kiváló ivóvíz, semmi gyógyhatást nem mutat. A nyomortanya mellett, ami már börtönnek sem volt használható, de szükségletnek a város kiutalta, más szegények is laktak, így a Bouhouhorts nevű család is. A fiatalasszony beteg fiút szült néhány évvel korábban. Sok orvos próbálta meggyógyítani eredmény nélkül. Járnai nem tudott. Amikor rosszul lett miatt segíteni kellett, csak Bernadette édesanyja jó szándékú masszírozása volt az egyetlen gyógyszer, ami átsegítette a rohamon. Ezekben a forrásfakasztást követő napokban újra jelentkezett a baj. Az édesanya rohant Louise mamához: Nem volt otthon. Madame Bouhouhorts tehetetlenül állt a beteg mellett, aki haldokolni látszott. Ekkor eszébe jutott Bernadette forrása. Villámgyorsan kendőbe csavarta

kisfiát és rohant a Massabielle-barlanghoz. Örültnek nézték a járókelők. A forráshoz érkeve kiragadta a halottnak tűnő kisfiút a ruhák közül, és a rémült nézők szemeláttára belenyomta a jéghideg hegyi vízbe ezzel a felkiáltással: „Szűzanyám, vagy gyógyítsd meg, vagy vedd magadhoz! A dermedten állók csak kis sikoltást hallhattak, a gyermek szabályosan kezdett lélegzeni, az édesanya gyorsan megtörölte, bebugyolálta, és villámgyorsan elrohant hazafelé. Többen futottak utána, de mire otthon utolérték, ujját ajkára téve kért csendet: „Alszik a kisfiam. Még soha ilyen egészségesen nem aludt!”- mondta. Néhány óra múlva a szoba felől zörgést hallott. A konyhából kilépve azt látta, hogy az imént még haldokló kisfiú, aki pár éves kora ellenére még nem lépett egyet sem, mint a járni tanuló kicsinyek, úgy sem: most egyedül szépen sétál kifelé és enni kér, mert nagyon éhes. Az összes orvos, aki életképtelennek tartotta, csodálkozik, tanúskodik, hogy a tudomány természetes gyógyulást nem ismer ebben az esetben sem.

Lourdes vize fogalom lett

Már régóta csőrendszerbe fogták be a kis forrást, kivezetve a barlangból és a Barlangos hegy alján elvezetve a Gave folyóval egy irányba folyik. Csapokon keresztül lehet vizet engedni ivásra is, elvitelre is és a felesleget fürdőházakba vezették be. Minden reggel feltöltik a kádakat és a betegeket oda viszik. Ezekben a kabinokban minden nap rengeteg csoda történik. A vizet egész nap nem cserélik, nincs kádmosás, ennek ellenére még soha senki nem kapta el a legkülönbözőbb fertőzések közül egyet sem a magáé mellé. Kilométer hosszú udvar vezet a kapuig. Hatalmas kovácsoltvasból készült, kör alakú kerítések állnak egymás után. Mindegyik tele van vázával a Szűzanyának szánt virágcsokrok elhelyezésére. A viszonylag keskeny udvart egy földalatti, negyvenezer zarándokot befogadó földalatti bazilika határolja, a másik oldalon pedig folyik a Gave folyó. A barlanggal szemben a folyó partján nagy kórház épül. Naponta több betegekkal telt vonat érkezik. A helybeli szakorvosok, köztük hitetlenek is, megvizsgálják a betegeket. Próbálják őket gyógyszerezni, de a többség utolsó stádiumban van. Ezeket az ápoltakat kis tolókkocsikban szállítják fiatalok ki a térre. Ott számtól függően kört alakítanak ki velük, és nagy asszisztenciával jön vagy a főpap vagy áldozó pap. Körbejárja a betegeket, Eukarisztiával áldást ad

rájuk miközben hangosan zeng a rövid kérő ima: „Uram, add, hogy lásanak, Uram, add, hogy járjanak!” Ha valaki úgy érzi, hogy meggyógyult, azonnal visszaviszik a kórházba, előveszik a hozott és ott készült leleteket. Ha valóban gyógyult, napokig vizsgálják, aztán kiadják a hivatalos iratot: „A beteg gyógyulása természetes eszközökkel nem magyarázható”. Azután is éveken át vissza kell menniük a gyógyultaknak ellenőrző vizsgálatra. Az orvosi iratokba mindenki belenézhet, aki bemutatja oklevelét. A csapokból folyó vizet haza is lehet hozni. Nem romlik meg, nem kell hűteni. A Hölgy azt kérte Bernadette-től, hogy a kis barlang fölött egy kápolnát építsenek. Ehhez föl kellett keresnie a plébánost, aki szigorú ember hírében állt, félt is a kislány a találkozástól, hiszen mindenhol sok kellemetlenség érte, de az üzenet fontos volt. A plébános ráripakodott: Te vagy az a lány, aki megzavarod a város nyugalmát? A Hölgy, aki többször megjelent nekem, azt kéri, hogy a barlang fölé egy kis kápolnát építsenek, ahol majd a zarándokok imádkozhatnak. A plébános felcsattant: Ki az a Hölgy? Mondd meg neki, hogy a Lourdes-i plébánosnak nem szoktak idegen hölgyek üzengetni. A kápolna pedig drága! Bernadette-nek mennie kellett. Ő is nagyon szerette volna tudni a gyönyörű Hölgy nevét, mert mindenki kérdezgette. Amikor újra találkoztak, a Hölgy felemelte tekintetét az égre és ezt válaszolta: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”. A szavakat a kislány nem értette, de sietett a plébániára, hogy el ne feledje. A plébános abbahagyta a rózsametszést. A név hallatára meglepődött. Négy éve volt a dogma kihirdetve. Ez a szegény kislány biztosan nem találta ki. Egyébként így e szavak egy fogalmat jelentenek: Én vagyok a Szeplőtlenül Fogantatott, így értelmes. Végül látva, hogy a Hölgy a forrással csodákat művelt, és az orvosok elismerik, elfogadta a kérést és ekkor már lelkes híve volt az ismeretlen csodatevőnek. A kis kápolna helyett a barlangtól kissé beljebb a hegyoldalra háromemeletes templomot terveztetett, mert a csodatevő Hölgy bizonyosan ide vonz rengeteg beteget. A legalsó szinten minden rózsafüzér titoknak terveztetett egy-egy oltárt. Ezen a magasságon hatalmas terasz ad helyet sok zarándoknak. A harmadik emeleten pedig örök csend lesz, elmélyült szentségimádás. A bűnösök megtérése kegyelem műve.

A Szűzanya minden látogatásakor a teljes rózsafűzért elimádkozta Bernadette-tel

Ezért esténként a zarándokok és a járó betegek a Gave mellett gyülekeznek. A kórusból valaki saját nyelvén mondja az Üdvözlégy imádság kezdetét, a választ mindenki egyszerre mondja anyanyelvén. Mindenki égő gyertyát visz. Bernadette Soubirous sokat harcolt, hogy higgyenek neki. A csodákról könyv jelent meg „Cent ans de miracles a Lourdes” címmel. Bernadette huszonkét éves, amikor belépett egykori hitoktatónöje rendjébe, a Nevers Saint Gilgard kolostorba. Egykori tanítója lett a novícia-mesternője. Ugyanolyan kemény volt hozzá, mint tizenéves korában. A Rend kórházában ápolónőként dolgozott. Mások talán többet dolgoztak nála, de édesanyja gyógykezelésre teremtett kezét örökölte, és minden rosszullétnél őt hívták a betegekhez. Hamarosan daganat jelent meg a térdén, de nem gyógyította magát. Amikor megkérdezték, miért nem mossa a barlang vizével, azt válaszolta: a forrás nem nekem fakadt. 1879. április 16-án halt meg. Szerzetesnői ruhájába öltöztetve fektették a kolostor kriptájában a földre. Huszonöt év múlva a boldoggá-avatás kemény vizsgálatai megkívánták, hogy bontsák fel a koporsóját. Az egyházi hatóságok a koporsót két orvos jelenlétében nyitották fel. Bernadette úgy feküdt a párnákon, mintha aludnék. A teste teljesen ép volt. Egy szemtanú beszámolója: „Az oszlás legcsekélyebb jele sem volt tapasztalható, az idő nem hagyott rajta nyomot, úgy látszott, mintha aludna. 1919. április 3-án a ruháját kicserélve visszahelyezték a testét a cinkkoporsóba. Erre a hírre azt kezdték terjeszteni, hogy a püspök balzsamoztatta be Bernadotte testét, hogy a Lourdes-i kegyhely híre még nagyobb legyen. 1925. április 18-án boldoggá avatása előtt újra felbontották koporsóját. Ugyanazt tapasztalták, mint az első felnyitáskor. Ekkor már üveg-koporsóba helyezték, és azóta a kolostor templomában mindenki megcsodálhatja, hogy körmei olyan rózsaszínűek, mint egy egészséges fiatal lányé. 1933. XI. Pius pápa szentté avatja Bernadette-t. Magyarországon hamarosan elterjedt a Lourdes-i események híre. Sokan zarándokoltak évről-évre Lourdes-ba. A templomokban vagy a templomkertben Lourdes-i barlangot építettek, benne a Szűzanya és Bernadette szobra. Február másodiktól szent kilencedet szoktak tartani. 1992-ben II. János Pál pápa Anyaszentegyházban az első jelenés

napját a betegek napjának nyilvánította. Az ünnepet triduummal vezetik be és az ünnepnapon mindenkinek, aki betegségben szenved, a szentmise elején a pap kiszolgáltatja a betegek kenetét. Lourdes a világ legnagyobb búcsújáró helye, ahol a legtöbb beteg keresi a reményt a gyógyulásra, ahol mindenki meggyógyul.

Lourdes

Apró gyerekkoromban nagyon szerettem templomba járni. A főajtón belépve jobbra, a torony aljában ott állt a Lourdes-i Szűzanya szobra. Előtte egy kislány-szobor térden állva feszülten figyelt a Szűzanyára. Eléje térdelt szülőfalum jámbor népének apraja-nagyja. Amikor tizenöt évesen a ferences Mária rendtartomány noviciát házába indultam unokaöcsémrel együtt, a Lourdes-i barlang elől vettük életünk új útirányát. Bucsuszentlászló is Mária-kegyhely, tehát ott is Édesanyánk fogadott. Két év múlva a szovjet-orsz front elől Esztergomból hazaküldtek bennünket előljáróink. A Lourdes-i Szűzanya a régi szeretettel várt ránk a torony alatti barlangban. Akkor még nem sejtettem, hogy fél év múlva a kivonuló német katonák a feje fölötti harangozó szobába hordják a rengeteg dinamitot. Megnyugtatóan annyit árultak el, hogy a torony felső részét le kell dönteniük, mert a torony a környék legmagasabb dombján áll, és a negyvennyolc méter magas toronyból a gaz ellenség harminc-negyven km-re is ellenőrizni tudja a magyar és német csapatok mozgását. Hittük is, nem is, de minket szerzetesnek neveltek, csak jót-tevésre. Este kilenc óra után kizavartak bennünket a kolostorból a domb takarásában lévő futóárókba. Óriási dörrenés. Ma is hallom, érzem. Másnap szovjet katonák között rohantunk a romok közé. A torony tövéig összeomlott. Porrá törte a Lourdes-i Szűzanyát a kis Bernadette-el együtt. A falu ősi kegyszobrát a távoli kegykápolnából idejekorán bementették a kolostorba, és ott elástuk gondosan. Ezt miért nem tudtuk megmenteni? Pár hét múlva ünnepélyes menetben vittük vissza kápolnájába a kegyszobrot, az épen maradt Fájdalmas Anyát. A falu akkori bírója, Rákár János bácsi mondott ki egy történelmi nagy igazságot: „Isten annyira szeret minket, segesdieket, hogy a saját házát áldozta föl, hogy a mi házainkat megmentse a pusztulástól”. A Szentlélek szólt belőle. Nekem pedig most a vigasztaló gondolatot adja:

a Lourdes-i Mária-jelenések célja az volt, hogy a kis Bernadette gyermeki közvetítésével indítson el egy világot mentő vezeklő hadjáratot. A segesdi Lourdes-i szent szoborcsoportot áldozta föl 1945. március 29-én este, hogy szülőfalumat és egész hazámat megmentse a végleges pusztulástól, amikor már majd a pusztulás gödre nyitogatja száját. Csupán két év telt el a szörnyű élmény után. Érettségi után Esztergomból Szombathelyre költöztettek bennünket, hogy ott végezzük el a teológiai főiskolát. A nyári szünetben magiszterünk, Szabó Elek atya felajánlotta, hogy a helyi filmszínházban nézzünk meg egy nagyon értékes filmet. A címe: Bernadette. A Lourdes-i jelenésekről szól. Ma is emlékszem erre a szívemet-lelkemet egekig emelő élményre. Akkor még nem ismertem Franz Werfelt, a világhírű író, akinek üldözött életében az isteni kiválasztottság tragédiája volt kegyelmet kereső regényeinek témája (Halljátok az Igét, a Múza dag negyven napja, Az elsikkasztott mennyország, Bernadette). Hazaérve a kolostorba, olyan lelkesülten beszéltem élményemről a magiszter atyának, hogy szó nélkül leemelte könyves polcáról és nekem adta elolvasni a Bernadette magyar fordítását. Később magam is megszereztem, életem egyik legnagyobb kincse lett. Kölcsönadtam szívesen. Megtörtént, hogy évekig nem kaptam vissza, mert sok-sok kézben forgott, szét is nyúzták, be is köttették újra. Első alkalommal, amikor kék útlevelet kaptam nyugati körútra indultunk Sill Aba atyával. Ennek a végcélja természetesen Lourdes volt. A szent helyek közelében nem kaptunk szállást. Föl kellett mennünk egy környező hegyre, a Ferences Missziós Nővérek fogadtak be bennünket pár napra. Sötét este érkezett fel velünk a taxi. A szálláskeresésben nem volt időnk lent körülnézni. A kilenc órai körmenet hangja betöltötték a hegytetőt. Rohantunk ki a kertbe, hátha látunk is valamit. A homályból egy aranyos hang szólt felénk: Venez! Jöjjenek ide közelebb! Ott a hegytetőn két jötevőre leltünk, akik Lourdes szerelmesei voltak, és kalauzaink lettek az áldott városban.

Évtizedek múlva jelent meg egy könyv erről az egykor ismeretlen dél-francia városkáról, amelynek ez a címe: Cent ans de miracles de Lourdes (Száz csodálatos év Lourdes-ből). Mi ezt szinte minden vonatkozásban megtagasztaltuk. Unokabátyám, Bozsóky Gerő, aki akkor már két és fél évtizede Párizsban élt, azzal bocsátott utunkra északról délre, hogy Lourdes-ban mindig van szállás bőven. Nekünk egy fél ágy sem akadt megérkezésünk után. Aztán jött a lehetőség fent a szomszéd hegyen. Súlyos gondnak tűnt:

hogyan közlekedünk onnan a napi ájtatosságokra? A barátságos franciákkal megismerkedve a késő esti órában megtapasztaltuk a Szűzanya vendéglátó szeretetét. Azonnal felkínálták segítségüket. Ők a nyarat régóta itt töltik. Ismernek minden zugot. Gépkocsival rendelkeznek, a nyugdíjas atya jól vezet, visznek-hoznak bennünket, kalauzolnak, magyaráznak, ameddig Lourdes-ban maradunk. Másnap reggeli után el is indultak velünk a völgybe a szent helyek felé. Valahol a Gave hídja körül parkolni kellett. Onnan kitárult a hatalmas ovális tér, túlsó csücskében a jelenések helyén épült háromszintes templommal. A Szűzanya többszörös kívánsága volt, amit a bátortalan kis Bernadette nagy félelemmel közölt Peyramale plébánossal: A titokzatos Hölgy azt kéri, hogy a jelenés helyén építsenek egy kápolnát, és körmenetben vonuljanak oda a hívő emberek imádkozni. Így olvastam akkor már legalább háromszor Werfel könyvében. S most ez a háromszintes gyönyörű katedrális hívogat. Befelé menet megismerkedtünk a földalatti X. Pius pápa bazilikával, amelyben negyvenezer hívő vehet részt szentmisén. Másnap a nemzetközi szentmisén több mint kétszázhatvanan koncelebráltunk a világ minden tájáról összegyűlt püspök és paptestvérekkel. De ezen a reggelen mennünk kellett tovább a jelenések helyére. A tér közepe táján csodálatos kör fogadott bennünket hatalmas, rácsra szerelt fémváza-rendszer. Most, kora reggel még üresek a vázák, de a Szűzanyának hozott virágcsokrok ezreivel estére mind tele lesz. A mi nevünkben Mademoiselle Madleine tanárnő, mint előrelátó gondos anyuka már helyezte is a gyönyörű csokrot. Pere Francois és Pere Louis (ez én voltam) pedig csak csodálkozott. A liturgikus tér mellett jobbról elhaladva végre elérkeztünk a hegy lába és a Gave partja közötti keskeny térre. Olvasmányaim alapján kerestem a kis Savy patakot, amelynek partján állt Bernadette félig lehúzott harisnyával a kezében, és át akart gázolni télvíz idején húga és osztálytársnője után, hogy segítsen nekik rózsét gyűjteni, amikor különleges szélzúgást hallott. A szél zúgott, de faág nem hajlongott. Mi ez? Felnézett, és a hegy lábánál tátongó, nagyobb szobányi területű barlang felső csücsíve mellett egy kisebb mélyedésben fehér ruhás, kék övet viselő gyönyörű fiatal hölgyet pillantott meg. Annyira gyönyörű volt, és olyan kedvesen mosolygott le rá, hogy nem rémült meg. Mivel pedig a hölgy övén rózsafűzér lógott, Bernadette is elővette kopott köténye zsebéből apró olvasóját. Aztán diáklányos esetlen mozdulattal keresztet vetett. Meglepetéssel vette észre, hogy a hölgy fejét ingatja, majd impozáns

keresztet rajzolt magára méltóságos mozdulattal. Bernadette is megtanulta. Aztán én is. Most két megilletődött magyar ferences keresi az 1858. február 11-i gyönyörű látomást. A kis szobrocska helyére Bernadette Hölgye lép, úgy, ahogyan az író-zseni Franz Werfel élte meg, és ahogyan két francia jótevőnk szavaiból elragadó lelkesedéssel sorjáznak a történetből ismert látnivalók. Itt a Szűzanya által megmutatott rejtőző forrás karvas-tagságú sugárban tör a felszínre az üveglap alatt. Erre folyik a csőrendszerbe a felkínált ajándék. Rengeteg csapból lehet engedni pohárba, kannába inni, hazavinni, osztogatni, gyógyítani vele. Aztán tovább ballagva mutatják a mindennapos csodák helyét: Ezekben a kabinokban fürdőkádak vannak. Reggel teleengedik jéghideg forrásvízzel. Aztán a brancardier-k, az önkéntes betegtologatók a leromlott egészségű betegeket belemártják. Aztán a következő ugyanúgy. Nem kapott egy sem tüdőgyulladást, és a másik betegségét sem vette át a vízből a következő fürdő. Ez is csoda.

1917 FATIMA

Fatima Portugália kicsiny települése. Az ország a XX. század elejére annyira tönkrement, hogy az akkori világszövetség gyámság alá akarta helyezni. 1914-ben kitört az I. világháború, és azt is megsínylette az ország. Ebben a környezetben jelent meg a Szűzanya három kisgyerekeknek: egy fiúnak: Francisco Marto (akkor 9 éves, élt 1919-ig), és két kislánynak: Lucia de Jesus dos Santos, (akkor 10 éves és unokanővére Francisco-nak, élt 2005-ig); és Jacinta Marto (ekkor 7 éves, élt 1920-ig, unokahúga Francisco-nak).

A Szűzanya 1917. május 13-án jelent meg először a három kisgyerekek Cova da Iria-ban, ami kis helység Fatima mellett. A gyerekek nyájukat őrizték. Délben elimádkozták a rózsafüzért, azután az ott található kövekből kis házat építettek azon a helyen, ahol ma a bazilika áll. Hirtelen nagy, sugárzó fényt láttak. Villámnak vélték. Esőtől tartva elhatározták, hogy hazamennek. Ám rögtön egy másik villám világította meg kissé távolabb a helyet lent. Ott akkor egy kis tölgyfabokor állt, ma pedig a kis jelenési kápolna található. A gyerekek ott láttak egy hölgyet, aki elmondásuk szerint ragyogóbb volt a napnál, és kezei között rózsafüzért tartott. A hölgy azt mondta a kis pásztor-gyerekeknek, hogy sokat kell imádkozniuk. Aztán meghívta őket, hogy öt egymást követő hónap 13. napján ugyanazon órában ismét jöjjenek oda, Cova da Iriába. A gyerekek megfogadták, hogy jönnek szorgalmasan. Ennek az ígéretnek a gyerekek becsületesen eleget is tettek. Maga a Szűzanya örömmel látogatta Cova da Iriát. Portugália akkoriban nem volt vallásos. Még ezeket a kisgyereket is meg akarták ijeszteni a marcona felnőttek. Egy alkalommal még azt is megtették velük, hogy hivatalos kikérdezésre is azon a napon és órában rendelték be őket Outrem polgári prefektusa elé, hogy augusztus 13-án a déli rózsafüzér elmondása után ne tudjanak Cova da Iria-ba eljutni. A Szűzanya tudva ezt pótolta a találkozást, megjelent nekik augusztus 19-én Cova da Iriától nem messze, Valinhos település mellett. Mi volt a célja a Mária-misszióknak Fatimában? Nyilván ugyanaz, mint La Salette-ben: figyelmeztetni, hogy nagyon rosszak az emberek, meg kell térniük, különben Isten büntetni fogja a világot. Ennek elkerülése érdekében sokat kell imádkoz-

ni. Itt is, mint La Salette-ben és Lourdes-ban a rózsafüzér mindig ott volt a Szűzanya keze ügyében. Ha nem is mondta együtt a látnokokkal, de pergette a rózsafüzér szemeket az ujjával, jelezve, hogy részt vesz az imában, és tudja, mennyit imádkoznak a szíves résztvevők, mit ajánlhat fel a Mennyei Atyának. Az imádság mellett kérte, hogy ajánljanak fel vezekléseket is a bűnök bocsánatáért. Francisco nem volt tisztában azzal, hogy mi az a vezeklés, amit ő is elvállalhat. Közben egy csalán bokorhoz nyúlt véletlenül. Amikor ijedten kapta el a kezét, a kislányok állították neki: No látod, ez kellemetlen, fáj, tehát felajánlhatod engesztelésül, ha megcsíp a csalán.

A fatimai titkok

1. A pokol látomása

Maga a Szűzanya is adott jelet a vezeklésre: Látomásban megmutatta védenecinek a pokolban szenvedőket: „A Szűzanya egy hatalmas tűztengert mutatott, ami a föld alatt látszott. Emberi formájú démonok és lelkek voltak alámerülve, mint égő, átlátszó széndarabok. Mind megfeketedett vagy bronz színben ragyogott. A tűzvészben lebegtek, majd az égbe emelkedtek a lángok segítségével, amelyek belőlük indultak füstfelhőket okádvá, majd körülvéve minket súlytalanul, fájdalmas és kétségbeesett sikolyok és nyögések közepette visszahulltak. Nagyon megrémültünk, reszkettünk a félelemtől. A démonokat meg lehetett különböztetni, ijesztő és visszataszító hasonlóságukról a félelmetes és ismeretlen állatokhoz, mind fekete és átlátszó. A látomás hosszúnak tűnt, de pillanatnyi volt. Hogyan hálálhatnánk meg szeretett Mennyei Atyánknak, aki első megjelenésének útmutatásaival felkészített minket a Mennyebe utazásra. Úgy gondolom, máskülönben meghaltunk volna a félelemtől és rettegéstől”.

2. titok

Az I. világháború végéhez közeledik, de ha nem hagyják abba Isten megbántását, akkor egy még szörnyűbb háború (a II. világháború) eljövételét jósolja meg.

„Láttad a poklot, ahová a szegény bűnösök lelke kerül. Isten meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentse őket. Ha megteszitek, amit nektek mondok, sok lélek meg fog menekülni és béke lesz. A háború végéhez közeledik, de ha az emberek nem hagyják abba Isten megbántását, egy rosszabb fog kitörni XI. Pius pápasága alatt. Ha egy éjjel ismeretlen fényt láttok majd, tudjátok, hogy ez az a nagy jel Istentől, hogy közeledik a világ megbüntetése a sok gonoszságáért háborúval, éhínséggel, az Egyház és a Szentatya üldözésével. Ennek megakadályozására jönni fogok és kérem fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az első szombati engesztelő szentáldozást. Ha kérésemet teljesítik, Oroszország meg fog térni és béke lesz; ha nem, elterjeszti tévtanait a világban, háborúkat és az Egyház üldözését okozva. A jókat fel fogják áldozni, a Szentatya sokat fog szenvedni; nemzetek fognak elpusztulni. Végül Szeplőtelen Szívem győzedelmeskedni fog. A Szentatya felajánlja nekem Oroszországot, s az megtér és a béke időszaka fog újra a világra köszönteni.”

Kisfiúként nem gondoltam, hogy a csodálatos szép napnyugta után abban az alkonyatban, azon az estén nálunk, a segesi Tüskevár utcában, házunk udvarából északra nézve a temetőnkön keresztül a születésem előtt két évtizeddel megjövendölt Fatimában óriási északi fényt látom. Összefutottunk nagy csoportban és félelemmel bámultuk a majdnem nappali fényt. Az egyik velem nagyjából egykori kislány elsírta magát: „Jaj, jaj! Biztosan ég a nagymamám faluja, Gadány!” Senki sem beszélt addig nekünk erről a fatimai második titokról. Másnap már tudtuk, hogy nem a közeli Gadány égett, hanem az újabb világégést bejelentő északi fény. Arra sem gondoltam sokáig, hogy már ferences papnövendékként öt hónapon keresztül (1944. dec. 1 - 1945. márc. 28-ig) újra az udvarunkból nézem a falumat félkörben bekerítő frontvonal nyomjelzős lövedékeit. Honnan tudhatam volna akkor még, hogy az emberek elfeledték a Szűzanya fatimai első szombati kérését? Ugyanott jöttek be a szovjet katonák 1945. márc. 29-én este, amikor ismét erős fény lobbant, óriási dörrenés járt a nyomában, de ez már nem előjelzés volt, hanem a keserű valóság: a német hadsereg aznap délután egy teherautónyi dinamitot hordott be a templomtorony aljába, és menekülésük utolsó percében meggyújtották a zsinór végét. Az oroszok akkor visszahúzódtak, de reggel özönlöttek a menekülők után.

Ki tudta, ki nem ajánlotta fel azt az istentelen Oroszországot két évtized alatt? Igaz, én még növendék voltam, az is igaz, hogy ez a fatimai üzenet nem volt titkosítva de hazámmal együtt megnyomorogtuk az emberi mulasztásokat, és nyomorogjuk még ma is. Pedig a Szűzanya már megjárta La Salette-t (1846), Lourdes-t (1858), Fatimát (1917) Egyházunk ezt három jelenéssorozatot elfogadta, hatékonyan kivizsgálta.

3. titok

Ez volt az a titok, aminek a tartalmáról senkinek nem volt szabad tudnia, nem volt szabad beszélnie. 1919-ben Francisco, egy évvel később Jacinta meghalt, a titkot csak Lúciának kellett őriznie. A titok közzétételét 1944. március. 1-én kelt és XII. Pius pápának elküldött levelében így indokolja:

„Az én Istenem iránti engedelmségből, aki Őexcellenciája, a Főtiszteendő leirai Püspök úr, valamint Ön és az én szentséges Anyám által adott erre parancsot nekem – írok Önnek.

A Miasszonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal, szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találkoztak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbjaából áradó sugárással. Az angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval mondta: Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!” Egy igen nagy fényességben, ami Isten, láttunk valami olyasmit, mintha tükör előtt vonultak volna emberek, láttunk egy fehérbe öltözött püspököt, akiről úgy gondoltuk, hogy ő a Szentatya. Sok más püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcsán nagy kereszt állt fatörzsekből, mintha hántolatlan paratölgy lett volna. A Szentatya, mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig düledező városban ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak lelkeért. Felérve a hegy tetejére, térdre borult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona löfegyverekkel és nyíllal tüzelve rá, megölte őt. Ugyanígy haltak meg egymás után csoportokban a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők, különféle világi emberek, különböző társadalmi osztályokból és állásokból való férfiak és nők. A kereszt két szára alatt két angyal állt, mindegyiknél kristály

öntözőkanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk véréét, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelkeket.

Kelt Tuyban, 1944. március 1.

A Napcsoda

Az utolsó jelenéskor, 1917. okóber. 13-án harminc-hetvenezer ember volt jelen. A megjelenő hölgy azt mondta, ő a Rózsafüzér Királynője, és ezen a helyen állítsanak kápolnát a tiszteletére. A jelenés végén mindenki lát-hatta a csodát: A Nap egy ezüstkoronghoz lett hasonlóna, szabad szemmel is lehetett szemlélni, saját tengelye körül forgott, mint egy tűzkerék, majd úgy tűnt, mintha a földre zuhanna. A napcsoda után a fatimai jelenések Portugáliában az általános érdeklődés és figyelem középpontjába kerültek. Az első hosszabb beszámolót Formigao atya közölte 1921-ben. Kezdetben ő maga sem hitt a történetek hitelességében, de az 1917. szeptember. 13-án történt jelenés őt is meggyőzte és már nem voltak kétségei. A Római Katolikus Egyház 13 év múlva adott ki hivatalos állásfoglalást az ügyről, anélkül, hogy minden részletre kitért volna.

1961 GARABANDAL

La Salette (1846) Lourdes (1858) és Fatima (1917) után a Szűzanya a spanyolországi Garabandalban jelent meg 1961-1965. között. Erről az eseményről az első értesítés 1977-ben különös körülmények között jelent meg hazánkban. A különös körülmény egy uruguay repülőgép lezuhanása volt. A gép Montevideo-ból vitt egy amatőr rögbi-csapatot a chilei Santiagoba 1972. október 12-én. A repülőgép délután három óra huszonegy perckor négyezer hatszáz méter magasságban repült Curico város felett. A pilóta jelentette a santiagoói Légiforgalmi Ellenőrző Hivatalnak, hogy leszállási engedélyt kér a pudahulei repülőtéren. A Hivatal egy perccel később válaszolt, de akkor már néma volt a gép. Az Andok egyik magas csúcsába ütközve lezuhant, a pilóta a rossz látási viszonyok miatt a csúcsot nem látta meg. Hetven napig az utasok többsége borzalmas körülmények között élt és halt meg, de tíz héttel később egy hó borította völgyben sikeresen leereszkedve tizenhat túlélő megmenekült. Ennek a szörnyű tragédiának a krónikáját magam is olvastam. 2000. május 1-én magyar zarándoklat indult repülőn és autóbusszokkal Fatimába. Én az autóbust választottam. Útba ejtettük Lourdes-ot és kétnapos Lourdes-i búcsújárás után indultunk tovább a Pireneusokon át Spanyolországba. Megbeszéltem az Utazási Iroda velünk utazó képviselőjével, hogy nagyon szeretnék Garabandalba eljutni, ha erre lehetőség adódik. Hála Istennek, volt. Így megjártam a Szűzanya leghosszabb bűnös-mentő missziójának a helyszínét is. A terep igen furcsa szerkezetű. Hatalmas területen mintha több-száz méter mély tölcser lenne összerakva. Egy ilyen peremen fekszik Garabandal, Spanyolország Santander-i egyházmegyéjének kis faluja. Messziről olybá tűnik, mintha a cantabiai hegyek szikláira lenne felfüggesztve. Most is ugyanannyi lakója van, mint a jelenések idején. Az ott töltött pár óra alatt végig jártuk azt a szűk gyalogutat, amely felvezet a falu központjából a templomhoz és az iskolához. Onnan, egy nagy almafa alól indultak el négyen 1961. június 18-án egy idegen kertbe almát szerezni. Éhesek voltak. Ismerkedjünk meg velük! Egy 1961-ben készült fotón így ülnek sorban: Loli, azaz Mazon Maria Dolores (12 éves), Gonzalez Jacinta (12), Gonzalez Mari Cruz (11), Gonzalez Conchita (12). A Gonzalez családnevűek nem ro-

konok. Conchita 1962-ben kezdi írni naplóját, de nagyon fontos, hogy az első év egy éves visszatekintéssel, kettő pedig napra készen íródott. 1963. után is soron lehet követni a jelenéseket, köztük a második üzenetet, az 1965. évi jelenést, néhány beszélgetést Jézussal és a római utat.

Találkozás az angyallal

A négy barátnő a hegytetőre vezető gyalogúton egy almafa alatt ráébredtek, hogy éhesek. Conchita és Mari Cruz futni kezdtek az almáskertek felé. A másik kettő is utánuk szalad. Megtömték a zsebüket, és elszaladtak. Amikor visszatértek a gyalogútra és fogyasztani kezdték a zsákmányt, lelkiismeretük feléred: rosszat tettünk. „Hirtelen mennydörgés szerű különös zajt hallottunk. Valaki megjegyezte közlünk: Úgy hangzott, mint a mennydörgés. Ez este fél kilenc óra tájban történt, s ekkorra be is fejeztük almaszüretünket, amit már nem tartottunk becsületes dolognak. Sőt, éreztük, hogy őrzőangyalunk most nagyon szomorú miattunk, de bizonyos, hogy a gonosz lélek elégedett velünk. Ekkor hirtelen apró köveket szedtünk fel és nagy erővel dobálni kezdtük arrafelé, ahol a bűnre kísértő démonokat gondoltuk. Minden erőnket összeszedve bal felé hajigáltuk a köveket, hogy megbüntessük őket és megnyugtassuk lelkiismeretünket is. Ekkor hirtelen megjelent előttem egy gyönyörű személy, akit hatalmas fényesség övezett. A rendkívüli fényesség nem ártott nekem, de társaimnak sem. Jacinta, Loli és Mari Cruz szinte elképedve bámult rám és imára kulcsolt kezeimre. Nagyon megdöbbenette őket fájdalmas feljajdulásom is, amit valamilyen idegrohamszerű megnyilvánulásnak gondoltak. Csakhamar azonban ők is kiáltozni kezdtek: Ó, ez az angyal! A látomás olyan lenyűgöző volt, hogy elnémultunk és szótlank maradtunk, amíg csak el nem tűnt az angyal! Magunkhoz térve annyira hatalmába kerített a félelem, hogy elhatároztuk: a templomba menekülünk. Minden erőnket megfeszítve szaladni kezdtünk. Amikor a templom közelébe értünk, egy Pili Gonzalez nevű kislánnyal találkoztunk. Jaj, milyen sápadtak és ijedtek vagytok, riadozott láttunkra. Mi történt veletek? faggatott. Mi szégyelljük bevallani a teljes igazságot, azért csak néhány szót szoltunk az almaszedésről. Ezért vagytok ilyen állapotban? kérdezte újból a kis Gonzalez. Végül is aztán megmondtuk neki, hogy angyalt láttunk az előbb. Bejelentésün-

ket persze kételkedve fogadta. Mi hiába erősítettük az ellenkezőjét. Mire a templom elé kerültünk, Pili Gonzaleztől már a többi gyerek is értesült arról, hogy láttuk az angyalt. A templom kapujánál állva mi is úgy éreztük, hogy minden megváltozott bennünk s ennek tudatától sírva fakadtunk. A játszó gyerekek pedig csak körülvettek és egyre csak faggattak, miért sírunk? Amikor újra csak erősítettük, hogy láttuk az angyalt, ezek máris a tanító nénihez szaladtak és közölték vele a hírt. Közben megnyugodtunk kissé, és bementünk a templomba. ahol csakhamar a tanító néni is megjelent és mély meglepetéssel vallatott: Édes kicsinyeim, igaz, hogy láttátok az angyalt? Igen, tanító néni. Ez nem képzelődés. Mi igazán angyalt láttunk. Ekkor a tanító néni felszólított, imádkozzuk el a stáció imádságot az Oltáriszentség előtt. Ez a stációimádság Spanyolországban dívó ájtatossági forma. Hat Miatyánkot, hat Üdvözlégyet, hat Dicsőséget, s egy Hiszekegyet foglal magába s ezt követi gyakran az Üdvözlégy Királynő. A stáció végeztével hazamentünk. Már este kilenc óra volt. Ekkor egyszerre két ellentétes dolog szorongatott: Egyrészt: tanúja voltam egy gyönyörű jelenésnek. Másrészt: szorongatott a késői hazatérés büntudata. Valósággal kínlódtam amiatt, hogy belépjek-e a konyhába? Majd szorongva a fal felé fordítottam arcomat s csak annyit mondtam anyámnak, hogy angyalt láttam. Anyám pedig így válaszolt: Nem elég, hogy ilyen későn térsz haza, még holmi csodás történetet is be akarsz nekem beszélni? Én viszont egyre azt erősítettem: Igen, igen, láttam az angyalt!” (Conchita Naplója 8-11)

A négy garabandal-i kislány átéli a kis lopás büntudatát

Mennyei angyal jelenik meg nekik. Fény és néma boldogság, csodálatos öröm. A pajtásaik a tanító nénihez viszik őket, aki meghallgatja, aztán az Oltáriszentség elé vezeti őket, jelezve, hogy ott van az Igazság maga, a minden jó forrása. A néma angyallal valami nagyon fontosat készít elő. Az első látomást este már tudja az egész kis falu. Másnap, 1961. június 19-én már mindenki erről a nagy találkozásról beszélt. A gyerekek előtt a tekintélyek közül az első a szülő, aztán a tanítónő, végül a plébános. Újra a tanító néni találkozik velük és azonnal kérdezi őket: bizonyosak vagytok

abban, hogy angyalt láttatok az este? Igen, bizonyos, hogy angyalt láttunk. A tanítónő be akarta avatni az egész tanuló közösséget, ezért újra elmondta az angyallal való találkozást. „Délután 1 órakor, a tanítás végeztével, magunkra maradtunk. Jacinta és Mari Cruz előre siettek s útközben Don Valentin Marichalar-ral találkoztak. Ő a szomszéd plébánia, Cosio vezetője, hozzá tartozott filiaként Garabandal is. A plébános idegesen állította meg őket: halljuk csak, igazán láttátok az angyalt? Mindketten így válaszoltak: csakugyan láttuk az angyalt. Biztos, hogy nem tévedtek? Mosolyogva válaszolták: egészen bizonyos, mi láttuk az angyalt. Biztos, hogy nem tévedtek? Mosolyogva válaszolták: Egészen bizonyos, mi láttuk az angyalt. Ekkor a plébános úr hozzám lépett és újból megkérdezte: Conchita, mond meg az igazat. Valóban láttad tegnap este az angyalt? Kérésére neki is mindent elbeszéltem részletesen, úgy, ahogy valójában megtörtént. A plébános úr nagyon figyelmesen végig hallgatott, majd így szólt: Nos, hát, ha akár ma este, vagy a legközelebbi alkalommal ismét látod őt, légy szíves, kérdezősködj kilétéről és arról, hogy miért jött. Majd meglátjuk, mit felel erre. Készségesen megígértem, hogy kérdezősködni fogok tőle. Egyébként arra kértem a plébánost, hogy az angyal felől kérdezze ki a társaimat is, akik ugyancsak látták őt. Ezután hazamentem. A plébános tőlem elköszönve felkereste Lilit, és tőle ugyanazokat kérdezte, mint tőlünk-hármunktól. Loli ugyanúgy válaszolt, mint mi. A plébánosban mind mélyebb benyomást keltett mind a négyünk egybevágó válasza. Azután úgy döntött, hogy még vár néhány napot, hogy lássa, mit közöl az angyal, és hogy az angyalnak nevezett szép jelenés visszatér-e. A plébános továbbá azt is közölte velem, hogy ügyünkben két-három nap múlva felkeresi a santanderi segédpüspököt, aki 1961 júniusában apostoli adminisztrátor volt és beszámol neki a velünk történekről”. (12-13) Egy összeállítás van a birtokomban a világon történt Mária-jelenésekről és abban Garabandáról nem esik szó, ezért szükségesnek látom ezeket a tényeket precízen ismertetni. A négy kislány egybehangzó tanúságtételei az angyal megjelenéséről, a tanítónő, a plébános azonnali vizsgálata az egyszerű emberek hozzászólásairól nagyon fontosak. A tanúk, azaz a látnokok egybehangzó megnyilatkozása étékes vallomások. Az ismerős felnőttek véleménye is sokat jelent. (Conchita beszélgetése a tejesasszonnyal: Igaz-e, hogy láttátok az angyalt? Vagy az egész csak mesebeszéd? Bizonyos, hogy láttuk az angyalt. Akkor hogy is történt ez? Te jól nevelt gyermek vagy, ezért elhiszem neked, hogy

láttad az angyalt) Még fontosabb a Santander-i püspök véleménye. 1961-ben Fernandez Doroteo, 1962- 1965-ben Don Eugenio Beitia-Aldazabel volt a Santander-i címzetes püspök.

„Ne nyugtalankodjatok, újra látni fogtok engem”

A négy kislány mindent elkövetett, hogy higgyenek nekik. Pedig nem tudhatták, hogy az eddigi események miért voltak olyan fontosak az emberiség számára. Miért kellett az alma lopás viszonylag kicsi bűnébe esniük, utána nagy bánattal keresni a jobbulást? És miért akkor jött a nagy fény, majd benne az égi angyal, amikor hajigálni kezdték apró kavicsaikat a lappangó sátán büntetésére. Miért jöttek a gyerekek és felnőttek, hogy meggyőződjenek az angyali jelenésről? Miért kellett a tanítónőt, a plébános atyát a segédpüspököt beavatni az eseményekbe? Egy egész világ megmentéséről van szó a továbbiakban. Az Istennek, a Szűzanyának nagy a szeretete az emberiség iránt és közreműködnek a folytatódó mentési akcióban. Megértik ezt az emberek? Conchita és kis társai június 20-án újra elindultak a zsákutcába imádkozni. A rózsafüzér végig mondásáig nem történt természetfeletti esemény. Elhatározták, hogy hazamennek.” Amikor aztán felálltunk, egyszerre ragyogó fényesség takart el minket úgy, hogy a fénytől nem is láttuk egymást. A fényesség káprázatában az ijedségtől kiabálni és sírni kezdtünk, mire a fényesség hamarosan eltűnt”. (17) Este fél tíz órára értek haza. El akartak menni Cosioba a plébániára, de szüleik ezt nem engedték meg. A következő napon ismét megtanultak egy új tennivalót: Hiába imádkozták el a „stációt”, nem jött az angyal. Amikor a felnőttek új stációra biztatták őket, az angyal megjelent. Lám, a feladatuk óriási lesz, meg többszörözni az imát a sok mulasztás pótlására: itt a helyettesítő ima, mint Fatimában is történt. Június 23. A kislányokat már más falvakból jött felnőttek is kísérték. Ott volt a Cosió-i plébános is. Megjelent az angyal, akit a látnokok megváltozott viselkedésén keresztül érzekelték a felnőttek. A jelenés után a plébános külön-külön hallgatta meg mind a négyüket, és a beszámolók tökéletes azonossága nyugtatta meg őt. (19) Június 24-én az angyal rögtön megjelent és írás volt alatta. A látnokok csak két szó betűit tudták elolvasni. Az első sorban ezt: „kell”; a másodikban pedig a római számot: XVIII. a többivel nem tudtak megbirkózni. Kérdezték az

angyalt, de ő csak mosolygott. (Később a Szűzanya megmagyarázta nekik az egészet) Június 25. vasárnap rendkívül sokan érkeztek más községekből is. Közöttük volt orvos is és öt pap. A Cosio-i igazgató tanító megjegyezte Conchiát figyelve a fivérének: „a te nővéred jól megjátssza a komédiát”. Ugyanekkor az egyik orvos felkapta a kislányt, de ahogy emelte, valami erőhatalmasodott el rajta és elejtette. Úgy érezte, eltörött a lába. Későbbi vizsgálat csak horzsolást észlelt. Szentségimádás után sem hitt a papok többsége. (21) Június 26-30. volt angyaljelenés is, de legtöbbször csak egyszerű imanap adódott. Az angyal, amikor megjelent mosolygós volt. A többi kíváncsi ember véleménye megoszlott, mint máskor, de egyre többen jöttek a környező falvakból június 30-ig. Július 1-én kezdtek bízni, hogy talán a Szűzanya is megjelenik. Conchita szerint óriási tömeg jött össze mindenünnen. Ezen a napon végre azt mondta az angyal, hogy másnap, vasárnap, a Szent Szűz, mint Kármelhegyi Boldogasszony jelenik meg. A szombati rózsafüzér végén mosolyogva jelent meg az angyal és így szólt: „Tudjátok, hogy miért jöttem? Bejelentem nektek, hogy holnap, vasárnap maga a Szent Szűz jelenik meg, mint a Kármelhegyi Boldogasszony. Nagyon boldogan válaszoltunk: Csak jöjjön, minél gyorsabban!” Ez a válaszuk mosolyra indította az Angyalt. Együttal megkérdeztük tőle: Mit jelent az a felirat, amit magaddal hordozol? A Szent Szűz majd erre is válaszol, mondta ő. Két órán át volt velük. Így búcsúzott: Holnap visszajövök. A Szent Szűzzel. A vidékiek is boldogan tértek haza. (23-24)

Az angyal bejelenti a Szent Szüzet

„Az angyal hosszú, kék ruhát viselt öv nélkül. Szárnyai voltak, világos rózsaszínűek, elég nagyok és szépek. Kicsiny finom arca volt, se nem hosszúságú, se nem kerek. Aranyos, finom orra, fekete szeme, napsütötte arca, nagyon ápolt kezei voltak. Lábát nem láthattuk.” (24)

A Szent Szűz első megjelenése

Vasárnap volt, július 2. Ez a nap az Anyaszentegyházban Mária látogatása Erzsébetnél, nálunk, a „Sarlós Boldogasszony” nevet viseli. A látnok kislányok délután három órakor a hívekkel együtt elimádkozták a rózsafüzért. Garabandálban az év minden napján szokás volt évszázadok óta közösen elimádkozni a rózsafüzért. Az egyházmegye egyetlen más községe sem tartotta ezt a szép szokást, csak Garabandál. A közös ima befejeztével Cosio felé sétáltak. Egyre nőtt a tömeg. Feljött a hegyre tizenkét pap, több orvos, egy plébános. Számos autó is látható volt. Amikor már messzire sétáltak a falutól, visszafordultak. Sokan vártak rájuk. A nagyobb tömegben a látnokok szülei is ott voltak. „Este hat óra volt. Elindultunk a zsákutca felé, hogy majd elmondjuk a szokott időben a rózsafüzért. Alig érkeztünk oda, a SZŰZANYA MÁR MEGJELENT, mindkét oldalán egy-egy angyal kíséretében. Az angyalok közül az egyik Szent Mihály volt, aki Szent Mihályhoz hasonlóan öltözött s úgy hasonlított hozzá, mintha ikertestvére volna, nem tudtuk, hogy kicsoda. Az angyal mellett, a Szent Szűz jobbján egy óriás szem tűnt fel, talán az Isten szeme lehetett. De szem volt. Ezen a napon sokat beszélgettünk a Szent Szűzzel és Ő is mivélünk. Mindenről beszámoltunk, elbeszéltük, hogy naponta kijárunk a rétre, hogy bronzszínűre barnít minket a nap, és a lekaszált fűvet összegyűjtjük kis szénakazlakba és a Szűzanya mindezeket nevetve, mosolyogva s látható élvezettel hallgatta végig. Mindeközben folyton csak őt néztük, szakadatlanul imádkoztuk a rózsafüzért. Ő is velünk imádkozott, hogy megmutassa, hogyan kell szépen imádkoznunk. A szentolvasó végeztével azt mondta: most elmegy. Mi kérleltük, hogy maradjon egy kicsikét, hisz oly kevés ideig volt itt velünk. A Szűzanya ekkor nevetve azt mondta, hogy hétfőn majd újra eljön”. (25-26)

Lehetséges, hogy akadnak olyan embertestvérek, akik csalódottan olvasák ezeket a történeteket, amelyek Szűzanyánk, Mária-misszióiról szólnak. Az első három helyszín kitüntetettjei is gyerekek, mint itt, Garabandálban. Mindhárom helyen szegény családból származtak, érezték a hatalmas úrt, amely elválasztotta őket a segítőkész mennyei küldöttől. Itt, a negyedik, valószínűleg az utolsó nagy mentőkíséret alkalmával négy kislányt, négy kis barátnőt választ a Mennyei Királynő. Az előre küldött követe néma,

de mosolygós angyal, aki aztán beszélni kezd velük. Maga a Szűzanya az első találkozási pont már sok helyi és környékbeli hívő embert összeverbuval a négy kislány egyszerű hitével. Valahogy természetes mindenkinek, hogy az angyal többször is eljön, kimaradnak ugyan látogatások, de annál bensőségebb a biztató mosoly az angyal arcán, Holnap maga a Szűzanya jön és Ő maga ad magyarázatot minden titokra. Aztán társulnak a szomszéd falvak is. A tanult emberek, az egyháziak éppen úgy, mint a világiak gyorsan a magukénak érzik a mennyország hozzájuk hajlását. A Szűzanya már szinte várja őket az ima végén egy kis barátságos beszélgetésre. Mosolyogva hallgatja a réti és mezei munkákat, a lebarnitó napsugarakat: én úgy érzem, hogy Mária mindezt a magáénak tudja, hiszen évtizedekig bőségesen része volt ezekben az élményekben. De legfőképpen egy igen nagy garabandáli előny: ezen a sovány kötölcésereken, ahol sehol másutt bokor sem marad meg, fa és búzatermő talaj csak a sziklatetők kicsi kőmedencéiben található, és évszázadok óta naponta imádkozzák a templomban közösen a rózsafüzért, a szomszéd plébániájának csak leányegyháza ők, de köztük igazán otthon van a jó Isten és a Szűzanya. Tizenhárom évvel ezelőtt is sejtettem ott jártamban, hogy ők Isten népe.

„Mária a mennyország édesanyja”

Szűzanya első látogatása végén eltávozott, de megígérte, hogy másnap visszatér. Amint a kis látókok arcáról eltűnt a mennyei vendéggel történő beszélgetés csodálatos élményének tükrözése, az összes ott álló megértette, hogy ezek a kislányok olyan élményben részesültek, aminek kitüntető voltát többé elfeledni nem tudják. A többiek, akik a jelenésből semmit nem láttak közvetlenül, de a látókról a látottak valami természetfeletti élmény érzetével minden ott lévő lelki kincsévé lettek. A hívők ezért kérték a kislányok személyes, sokkal gazdagabb élményeinek tolmácsolását: „Beszéljünk el mindent, amit nekünk a Szűzanya mondott”. Sokan voltak viszont olyanok, akik nem tudtak hinni. A hit ugyanis kegyelem, tehát Istennek természetfeletti ajándéka. Kérdemelni, főként kikényszeríteni Istentől nem lehet. Csak a kérő ima nyomában reménykedhetünk, hogy Isten meghallgatja kérésünket. „Az emberek túlnyomó része hitt a jelenésekben. Ez utóbbiak azt mondogatták, hogy ugyanazon dolgokkal

állunk szemben, mint amikor az édesanya hosszú idő után újra látja leányát, és ilyenkor gyermeke szeretne neki mindenről beszámolni. Ez az érv sokkal kézzelfoghatóbb számunkra, akik égi édesanyánkat még sohasem láttuk. Mária a mennyország Édesanyja, mondták az emberek”. (36) „Ezt a vasárnapot boldognak mondjuk azért, mert legelőször láttuk a Szent Szűzet, de meg azért is, mert most már mindig mellette vagyunk, ahányszor csak akarjuk. A Szent Szűz fehér ruhában, kék palástban jelent meg, fején arany koronával, amit apró csillagok díszítettek. Lábát nem láttuk. Karjait kitérte és jobbáiban skapulárét tartott. A skapularé gesztenyebarna volt. Haja hosszú és hullámos, színe sötét gesztenyebarna, feje közepén kétfelé választott. Arca hosszúkás, orra finom és hosszúkás, szája igen formás, ajka kissé szélesebb. Arca napsütött, de világosabb, mint az angyalé. Az ő arca más. Hangja elragadó. Még egyszer mondom: elragadó. Hangja egyedülállóan érdekes jelenség, amit nem vagyok képes elmagyarázni. Egyetlen asszony hangja sem hasonlít az övéhez, mint ahogyan egyetlen nő sem hasonlít a Szent Szűzhez sem hangban, sem másban. Néha magával hozza karján a Gyermeke Jézust, de a kiseded oly kicsike, mint egy újszülött baba: nagyon kicsike fejcskével, arcocskával. Bőre színe a Szűzanyáéhoz hasonlít. Édes pici a szája, hosszú a haja és hullámos. A ruhácskája kék tunika”. (26-27) Szóba került egy alkalommal, honnan tudják meg, hogy jelenés következik, és menniük kell a jelenés helyére? A kívülállók elcsodálóztak a feleleten: „íme, a három hívás: Előbb egy kicsinyke örömet érzünk, majd egy kissé erősebbet, végül harmadszor izgalom vesz, erőt rajtunk s ekkor mintha szét pattannánk az örömtől. S ekkor következik be a jelenés pillanata.” Egyszer együtt voltak a hívás idején. Több idegen is volt ott. Ekkor kérdezték, miért nem laknak ketten-ketten? A plébános rögtön el is rendezte a kérdést: „Jacintának Loli, Conchitának Mari Cruz lesz a párja.” A szülők bele is egyeztek. Így ki tudták próbálni, hogy mindnyájan együtt észlelik-e a hívó jeleket? Hívek kérték őket, hogy a Szűzanyával csókolgassák meg kegytárgyaikat. Ő meg is tette. Egyszer valaki nem kegytárgyforma dobozra kérte ugyanezt. Csodálkozott mindenki, hogy Mária arra is adott csókot. Amikor aztán ennek okát kérdezték tőle, elmondta, hogy vallásüldözés idején ebben a dobozban szokták vinni az Oltáriszentséget a betegekhez. Ezeknek a tárgyaknak tulajdonosai levezekelték velük a tisztítóúzbán esedékes büntetésüket. (33. old. jegyzetek)

A harmadik Mária-jelenés

Sokan elkísérték a négy látnokot a templomba. Este hat órakor elmondták a rózsafüzért, de az imádság elején megkapták az első hívást. A templom tele volt emberekkel, köztük volt tizenkét pap is. A rózsafüzér végén kapták a második hívást. Rohantak a jelenések helyére. A Szűzanya mosolyogva várta őket, és rögtön egy régebbi kérdésekre terelte a szót: „Tudjátok-e, mit jelentett az az írás, amit az angyal alatt láttatok? Egyeserre mind a négyen válaszoltuk: Nem! Nem tudjuk! Akkor így folytatta a Szent Szűz: Üzenet az, amit most közlök veletek, és ti ezt október 18-án a világ tudomására hoztok.” Sok áldozatot kell hozni. Sokat kell vezekelni. Sokat kell látogatni a Legméltóságosabb Oltáriszentséget. Mindenek előtt nagyon jónak kell lennünk. Ha nem tesszük meg, büntetés ér bennünket. Íme, most betelik a kehely. Ha nem változunk meg, igen nagy büntetés ér majd bennünket”. (35)

Mind Conchita, mind társai gyakran ismétlik, hogy mindenek előtt a Szűzanya üzenetét kell teljesíteniük. Semmit sem használ, ha elhisszük a jelenések valódiságát, de nem teljesítjük azt, amit a Szűzanya az üzenetben kér; jobban mondva, ha nem követjük az Egyház tanítását”. Ezt Conchita 1965. december 15-én kelt és a Barcelonában élt P. Albának írt levélben közölte. A garabandáli eseményeknek egyetemes jelentőséget és prófétai rendeltetést adnak az üzenetek. Tatalmuk valóban az egész emberiséghez szól. Az 1965. június 18-i második üzenetben foglaltak azonban nemcsak általános felhívást tartalmaznak, hanem egyes csoportokat is (papságot) érintenek. Ha szabad párhuzamot vonnunk a Szűzanya garabandáli tanítása és a Mária-korszak korábbi megnyilvánulásai között (1830. Rue de Bac, 1846. La Salette, 1858. Lourdes, 1917. Fatima, 1953. Syracusa) akkor megállapíthatjuk, hogy a Szűzanya felhívásai mindvégig azonos tartalmúak: a bűnbánat és az imádság által gyökerében kell megváltoznunk (a magánéleti és a közéleti erkölcsben életforma változás szükséges.) Az 1961. október 18-i üzenet lényegében négy részből áll: 1. felhívás a bűnbánatra; 2. felhívás a hitre és az oltáriszentségi életre 3. felhívás a szívbeli, erkölcsi megjavulásra; az Isten és felebaráti szeretetre 4. a büntetések feltételes közlése.” (35) Először a látnokoknak kellett kihirdetniük az üzeneteket a templom kapuja előtt, azután át kellett adni a szöveget a plébánosnak, hogy este fél 11-kor olvassa fel a fenyőfák alatt. A gyakori bőséges éjszakai

esőzés miatt bizottsággal egyetértve kicsit korábbra tették a kihirdetést. A plébános nagyon halkán olvasta fel az írást. Azután átadta hangosabb felolvasásra a látnokoknak. Végül egy felnőtt vállalkozott arra, hogy egész hangosan felolvassa. Ezután elindultak a falu felé a zsákutcán keresztül. A jelenések helyén megjelent nekik a Szűzanya, és ezt mondta: Ebben a pillanatban Andreu Rajmond Mária atya még kételkedik. Mivel Conchita ezen csodálkozott, a Szent Szűz felfedte előtte, mikor és miért kezdett kételkedni. Ez a jezsuita atya a szintén jezsuita testvérével, Andreu Lajos Mária atyával többször visszatért Garabandalba. Október 18-án Rajmond atya tanúja és alanya lett egy rendkívüli élménynek. Ezen a napon kétségei támadtak. Ezekre utal a Szűzanya.

Conchita Santanderben

Érdekes kérdés, amelyet Conchita a nagyon fontos, az angyali táblára írt szöveg közzététele, 1961. október 18-i ünnepélyes kihirdetése előtt intézett a Szűzanyához: Miért kellett engedély, hogy a püspöki városba ellátogasson? Azért, mert sokan voltak, akik nem hittek a természetfeletti látogatásokban. Arra gyanakodtak, hogy Conchita találta ki az egész történetet, és ő szuggerálta kisebb társnői szívébe, hogy kezdetben az angyalt, később pedig a Világ Királynőjét valóban látják. „Ezen a napon édesanyám azt mondta, kérdezzem meg a Szent Szűzet, megengedné-e, hogy elmenjek Santanderbe. Erre azt feleltem neki: Igen ezt meg fogom tenni.” (37) Egyik augusztusi este hat óra körül kapták meg a kislányok a második figyelmeztetést. Azonnal futva indultak, hogy idejében a jelenések helyére érjenek. Egy domonkos atya éppen akkor adott mindegyiküknek egy-egy doboz bonbont. Gyorsan meg akarták enni, mert ritka csemege volt a szegények számára, de a hívó jelre ledobták és futottak, hogy ne kelljen a Szűzanyának várnia rájuk. Alig érkeztek oda, amikor Szűzanya megjelent nekik. A bonbont ajándékozó fehér ruhás bácsiról Ő adott felvilágosítást, hogy domonkos szerzetes. Aztán jött a még fontosabb kérdés: Conchita elmehet-e Santanderbe? Érdekes a válasz: „Nem mondta, hogy nem”. A Szent Szűznek nyilván nem tetszett, hogy sokan még mindig nem hisznek a kislányoknak. Ott tartózkodása első napján is volt egy jelenése. A templom mellett óriási tömeg verődött össze. Sokan igyekeztek próbára tenni. Rend-

örök védték Conchita épségét. Nyilván elragadtatásba esett a fiatal lány, és akik hallomásokból értesültek, most megfigyelhették igazak-e a vádak. Önsugalmazását vitte át –mondták- kisebb társaira. Mások hipnotizmusról vagy hisztériáról beszéltek. Ugyanakkor, amikor Conchita Santanderben esett elragadtatott állapotba, a másik három társ Garabandalban a fenyőfák alatt látta a Szűzanyát. Jelezte nekik a Szent Szűz, hogy most Conchita ugyanebben a látomásban részesül a messze Santanderben. (1961. július 27.) A jelenés végén Conchitát bevezették a gyönyörű templom sekrestyéjébe, amelyet a szerény otthoni templom sekrestyéje után „elegáns irodának” nézett. Ott a pap, Don de Odrioloza jelenlétében az orvos elég durván így szólt hozzá: „Miféle dolog ez? Megőrültél? Be akarsz csapni az egész világot? Állj előttem egyenesen s nézz az orromra: hipnotizálni foglak” A kislány erre elnevette magát. Mire ő: „Ne nevedd! Nincs miért neked itt nevetned!” Másnap orvosok elé vitték vizsgálatra. dr. Morales és a kollégái mind egészségesnek nyilvánították: „Ez a jelenés história csak egy álom” volt a közös véleményük. Don Odriozola egyik nővére naponta felkereste szállásán, és elvitte a tengerpartra, a piacra, ott sok érdekes újdonságot látott, de a Szűzanyát többé nem. Végre haza engedték. dr. Pinal nagyon megharagudott azért, hogy hazamegy. Conchita ezt válaszolta neki: „El kell mennem innen, mert itt nem találkozom a Szűzanyával. Bizonyos vagyok benne, hogy a kislányok Garabandalban látják a Szent Szüzet. Én pedig teljesen hiszek a garabandali üzenetben”. A doktor kijelentésemet írásba foglalta és aláíratta velem. Azt mondta, menjek el egy Don Doroteo nevű prelátushoz, és közöljem vele a fent elmondottakat. E felszólításnak eleget is tettem. Végső soron mindenki nagyon kedves volt hozzám.” (38-39)

XII. Pius pápa: „Európa missziós terület”

A II. világháború befejezése előtt egy évvel kezdte meg a Szűzanya harmadik misszióját a bűnösökért (1917. május 13 - október 13). Azt ígérte a nyomorgó portugál népnek, hogy ha hisznek neki, visszatérnek a harc-terekről katonáik és Isten kegyelméből felvirágozik a gazdaság is, nem lesz a kommunizmus martaléka a kicsi ország. Ő közvetít, Isten Atyánk irgalmaz. Ha pedig 1940-ig Oroszországot felajánlják az Ő Szeplőtelen Szi-

vének, nem tör ki a II. világháború (második fatimai titok). A harmadik fatimai titkot pedig 1960-ig a maga teljességében közzé kell tenni. Oroszország felajánlása nem történt meg, nem volt visszaút, megkezdődött a II. világháború olyan borzalmakkal, amilyeneket addig a világ nem látott. A harmadik fatimai titkot csak töredékében hozták nyilvánosságra. (Mérénylet II. János Pál ellen) a Szűzanya 1961. június 18-július eleje között a négy kiválasztott gyereklányhoz maga előtt küldte el Szent Mihály arkangyalt a nagy út előkészítésére. Az első pillanatoktól kezdve sokan kísérték figyelemmel a gyereklányok híreit. Majd az egész falu, a szomszédfalvak, szinte az egész világ felkerekedett Garabandált látni. Voltak, akik hittek, voltak, akik nem. Voltak gőgös tagadók, reménykedve kételkedők. Az isten nélküli világ próbálta az orvos-tudomány, a jólét tényeivel lehúzni a földre a Szűzanya kemény harcát fia fogadott testvéreinek üdvösségéért. Nagyon távolról érkezett két tudós jezsuita atya. A fiatalabb atya látni kezdett a gyerekek fényénél, aztán a Szűzanya csodálatos szépsége mellett feltárult előtte is a nagy csodajel, amiről csak hónapok múlva tudhat majd a világ, és ami majd az Isten győzelmét ragyogja be, amikor az új, mennyei Jeruzsálem leszáll az égből és elkezdődik a hit győzedelmes világa ezer évre. A jezsuita Lajos atyának másnap haza kellett mennie. „Augusztus 8-án este Lajos atya jeep-en Cosioig ment, ott megvárta azokat, akik gyalogmenetben jöttek az úton. Éjfél után egy óra lehetett. Az atya szundikált a kocsiban, amikor Don Valentin plébános hazaérkezett. A jezsuita atya megjegyezte: Amit ezek a gyermekek mondanak, igaz. Mégis arra kérem önt, ne igen beszéljen erről másoknak. Mert ilyenfajta ügyekben az Egyház nem lehet elég óvatos. Don Valentin plébános a saját naplójában feljegyezte ezt a kijelentést. A beírás még az éjszaka folyamán történt meg, néhány órával Lajos atya halálhírének megérkezése előtt. Aguilar del Campos irányában egymást követte négy vagy öt gépkocsi. Lajos atya három más utas kíséretében az egyik kocsiban ült. Kissé szundikált, majd felébredve így szólt útítársaihoz: Milyen jól aludtam! Nagyszerűen érzem magam, a fáradtság legkisebb nyoma nélkül. Reinosán áthaladva az atya újra beszélni kezdett: Kimondhatatlanul boldog vagyok! Mekkora kegyben részesített a Szent Szűz és milyen szerencse, hogy ilyen Anyánk van a mennyországban. Nincs mit félnünk a természetfelettitől. A kislányok megtanítottak arra, hogyan forduljunk a Szent Szűzhöz. Számomra nincs semmi kétség. Miért választott ki minket a Szent Szűz? Éppen minket? A mai nap éltem

legboldogabb napja” Ezt mondva fejét felemelte és elcsendesedett. Pater, rosszul van? Nem, csak egyszerűen álmos vagyok. Erre a feje mellére hanyatlott. A gépkocsivezető feléje fordult: az atya nagyon rosszul van. Mint-ha élettelené vált volna a tekintete. Egy közeli klinikán már csak a halál beálltát állapíthatták meg. A látnok gyerekek egyik elragadtatásuk során beszéltek vele.” (47-48)

A Szentostya csodája

„Június 22-én, amikor a főangyal (Szent Mihály főangyal) kezéből vettem a Szent Ostyát, így szólt hozzám: (Conchitához) Csodát teszek, de nem én, hanem az Isten, a te és az én közvetítéssel. Kérdeztem tőle: Mi lesz ez a csoda? Így válaszolt az angyal: Ha majd Krisztus Testét adom neked, a nyelveden látják majd a Szent Ostyát. Egy pillanatra elgondolkodtam és így szóltam: Hát, amikor áldozunk, nem látják az emberek az Ostyát a nyelvünkön. Szent Mihály főangyal így válaszolt: Az emberek nem látják a Szentostyát, de a csoda napján látni fogják. Mire én mondtam: Hát ez bizony icike-picike kis csoda! (Ez a spanyol kifejezés, mint kicsinyítő, a santanderi tartomány nyelvi sajátossága. Garabandal is ide tartozik. Nehéz a fordításnál megtalálni azt a kifejezést, amelyik Conchita ösztönszerű válaszának báját és humorát egyidejűleg adná vissza) a főangyal nevetett, s miután mindezt közölte velem, eltávozott. Másnap, minthogy nem volt szentmisénk, a négyszögbe mentem szentolvasózni, majd onnan a templom felé vettem az utamat, hogy elmondjam a stációt. A templom ajtajában mosolyogva jelent meg nekem a főangyal és szokott módon szólt hozzám: Mondd el a közgyónást és gondolj arra, hogy az istent veszed magadhoz. Ezt követően megáldoztatott s vele együtt elmondtam a Krisztus Lelke kezdetű imát. Hálaadásom végeztével megkérdeztem tőle: Mikor lesz a csoda. A főangyal így válaszolt: A Szent Szűz majd megmondja neked. Még azon az estén (június. 9) amikor megkérdeztem, hogy mikor lesz a csoda, a Szent Szűz megjelent nagyon kedves mosolyával, mint mindig, s én így szóltam hozzá: Szent Mihály főangyal azt mondta nekem, hogy az ő és az én közvetítéssel az Úr Jézus csodát tesz. A Szent Szűz csendes maradt s én így folytattam: Mikor lesz a csoda? Pénteken, 22-én hallod majd a hangot, amely ezt közli veled. Akkor én ezt kérdeztem

a Szent Szűztől: Kinek a hangja lesz az? De ő semmit sem válaszolt erre. Az első, akinek megmondtam, hogy Szent Mihály főangyal csodát tesz, Don Garcia de la Riva József Rajmond nevű pap volt. Ugyanezen a napon értesítettem Lilit, Mari Cruzt és Jácintát. Elérkezett a Szűzanya által jelzett péntek, és amint a Szűz mondta, a fenyőknél hangot hallottam, amely közölte velem: Július 18-án lesz a csoda, vagy, ahogy te mondod, az icipici csoda. Mikor értesültem az időpontról, közöltem az édesanyámmal, meg Maximina nagynénémmel, hogy ezt a csodát teszi majd az angyal és tájékoztattam őket arról is, miben fog állni ez a csoda. Anyámék erre azt mondták: Ha megtörténik ez a csoda, bizonyára hisznek majd az emberek. Senki másnak nem mondtam el, csak az imént megnevezetteknek. Egy napon, mikor az angyal elhozta nekem az Úr Szent Testét, megkérdeztem tőle, mikor beszélhetek a csodáról, és mikor közölhetem annak időpontját. Szent Mihály erre így felelt: Két héttel előtte. Ennek a jelenésnek a végén az emberek megkérdezték: Beszél-e az angyal nekem a csodáról, mert a faluban valahogyan híre terjedt ennek, de senki sem hitte el túlságosan. Elérkezett az a nap, amikor közölnöm kellett az időpontot, jeleztem is a falubelieknek a csoda idejét, amikor majd a főangyal áldoztat meg. Ezt a hírt levélben írtam meg plébánosunknak, Don Valentinnek, aki kételkedve fogadta a csoda hírét és kijelentette, hogy ne nagyon irkáljak levelet, mert sohasem tudhatja az ember. Volt a faluban egy Guenca Eustaquio nevű ember, aki Don Valentinhoz hasonlóan, szintén óvott az írástól. Erre azonban azt válaszoltam, hogy a Szent Szűz és a főangyal azt parancsolta nekem, adjam tudtul előre a csodát, de a falubeliek mégsem hittek a csoda hírének.” (58-62)

„Tánc ide, tánc oda: a csoda bekövetkezik”

„Amikor július 18-a elérkezett, a falu megtelt zarándokokkal és kíváncsiakkal. Mindenki látni akarta a csodát. A vidék ünnepe volt ez. Mellettünk még egy falusi bált is rendeztek. Hegyén-hátán tolongtak az emberek, akik közül egyesek rózsafüzéért imádkoztak, mások táncoltak. Egyesek szeretnék volna a táncot beszüntetni, attól félve, hogy elmarad a csoda. Rubio Ignác azt javasolta nekem, hogy állítsam le a táncot, de erre a válaszom ez volt: „Tánc ide, tánc oda: a csoda bekövetkezik. Több vita aztán nem is

volt a táncról. Az éjszaka közeledtével a tömeg nyugtalankodott, mert már későre járt az idő. Mivel az angyal és a Szent Szűz már biztosítottak arról, hogy bekövetkezik a csoda, nekem semmi aggodalmam nem volt, mert a Szent Szűz és az angyal soha nem adtak hírül nekem olyasmit, ami nem következett volna be. Este tíz órakor kaptam az első hívó jelet. Éjfélkor a másodikat. Hajnali két órakor megjelent előttem az angyal a szobában. Velem volt édesanyám, Aniceta, fivérem, Aniceto, nagybátyám, Illés, kis unokahúgom: Lucia, valamint egy aguilar kislány: Fontaneda Maria del Carmen. Az angyal egy pillanatig velem volt, s mint máskor is, így szólt hozzám: Mondd el a közgyónást, és gondold arra, hogy kit veszel magadhoz. Ezt megcselekedtem. Azután a szentáldozásban részesített. Majd elmondatta velem a Krisztus lelkét és elvégeztette velem a hálaadást. Majd azt mondta nekem: Őrizzem kinyújtott nyelvemen a Szent Ostyát, ameddig ő el nem megy és a Szent Szűz meg nem érkezik. Így cselekedtem. Amikor a Szent Szűz megjött, ezt mondta nekem: Mégse hisz mindenki. Conchita ekkor lement a felső szoba lépcsőjén, elhagyta a házat, kint balra fordult és egy kicsinyke utcába jutva térdre esett. Ebben a helyzetben karjait függőlegesen lefelé tartotta, nyelvét pedig kinyújtotta úgy, mint ahogy a szentáldozást várni szokás. Ekkor a másodperc töredéke alatt látták nyelvén megjelenni az Oltáriszentséget. Ez hasonló volt azokhoz a szentostyákhoz, amelyekkel a templomokban áldoztatnak, de kissé vastagabb a megszokottnál. Fehér volt. Mindenki nagyon jól látta, aki ott volt, mert az Oltáriszentség két percig, talán még tovább maradt a nyelvén.

Damians Sándor, egy barcelonai katalán volt az elsőrendű tanú. Ez az ember részesült abban a szerencsében, hogy a legértékesebb filmfelvételt készíthette, amelyet valaha is bárki is készíthetett a garabandali eseményekről. Ezt a fényképet közölték számos, a jelenésekről megjelent könyvben és füzetben. Barcelonából távozva, Damians az unokaöccsétől kölcsönzött nyolcmilliméteres kamerához egy telep utántöltőt vásárolt. Damians bevallotta: sohasem használt ilyen mozigépet. Tanúságtevésének szövegét Sanchez-Ventura y Pascual M. Ferenc: *La Vierge est elle Apparue a Garabandal* című könyvéből szó szerint vesszük (Nouvelles Editions Latines Paris). „A gyermek jobb oldalán állok, arcától mintegy 50 cm-re. Minden erőmmel visszatartottam a mögöttem állók nyomását, hogy kiváltságos helyemet biztosíthassam. Teljes nyugalom következett. A hold-

fényben és számos zseblámpa világánál pontosan látom, amint Conchita kinyitja száját és kinyújtja nyelvét, mint ahogy a szentáldozásnál szokás. Conchita szebb, mint valaha. Arckifejezése, gesztusai távolról sem keneteljesek: a tömegben erőteljes vallási érzelmet idéz elő. Hirtelenül, anélkül, hogy sejtenénk okát és anélkül, hogy a leány arckifejezésében a legcsekélyebb változás mutatkozott volna, a Szentostya megjelent a nyelvén. Biztos, hogy azt nem helyezték oda; az ember megfigyelőképességét sokszorosan meghaladó gyorsasággal jelent meg előttünk a Szentostya. Ismeretes, hogy Conchita két percig őrizte nyelvén a Szentostyát. Ennek a két perces időtartamnak megvan a magyarázata: Szent Mihály kérte Conchitát, hagyja kinyújtva a Szentostyát hordozó nyelvét, hogy azt mindenki lássa, amíg a Szent Szűz megjelenik. Ami engem illet, én a filmfelvevő gépet erősen tartottam a csuklómon. Halványan emlékezve unokaöcsém instrukcióira, a gépet elindítottam és Conchita szentáldozásának minden részletét filmre vettem. Addig még sohasem használtam filmfelvevő gépet. Damians hozzáfűzi: néhány pillanattal később oly erős lökésekert kapott, hogy a földre esett. Ilyen körülmények között csekély kilátása volt arra, hogy a filmfelvevő géppel jó felvételeket készített; különös tekintettel a zseblámpák nyújtotta gyenge megvilágításra is. Ennek ellenére az előhívás után a filmről hetven darab fényképet készült. Ha technikai szempontból sok kívánnivalót is hagynak maguk után ezek a képek, mégis lehetőséget adnak annak észlelésére, hogy Conchita nyelvén egy kerek formájú fehér tárgy jelenléte tisztán megfigyelhető. Msgr. Aldazabal Eugenio Beitia santanderi püspököt élénken érdekelte edz a film és Damianstól, a katalántól egy másolatot kért abból. Hangsúlyozva, hogy nagy érdeklődésre tarthat igényt s szolgálatot tehet az Egyháznak”. (62-64) „Ennek a „csodának” másik kivételes tanúja: Gomez Benjamin földműves, aki a santanderi Pesues-ben lakik. Olyan emberként írja le ezeket a dolgokat, (az 1962.július 18-i eseményeket), mint aki kevésbé járatos az Egyház dolgaiban. Gomez a fent jelzett napokban jelen volt Conchita szentáldozásának csodájánál. A beszélgetés Burgos-ban folyt le Gomezzel.

Jól látta a gyermeket? Tökéletesen. Mellettem volt. Azt mondják, hogy egy méterre volt a gyermektől. Igaz ez? Nem. Egyáltalán nem volt méternyi távolság. Sokkal kisebb volt: egy tenyérnyi. Jelen volt ön akkor, amikor Conchita kinyújtotta nyelvét, hogy áldozzék? Igen, én már akkor ott

voltam, amikor a kislány megérkezett. Láttam letérdelni. Karjai testének hosszában nyúltak el kétoldalt, száját kinyitotta, kinyújtotta nyelvét, amelyen semmi sem volt látható. Nagyon meglepődtem s egyre csak néztem. Nagyon jól láttam, mert amint már mondtam Önnek, egészen a közelében voltam, arcától mintegy tenyérnyi szélességre. Könnyen beleláttam a szájába. Volt is erre időm. Felülről tekintettem bele és semmi sem volt benne. Alulról nézve ugyancsak semmit se láttam. Ebben a pillanatban az egyik mögöttem álló unokaöcsém, hogy jobban lásson, megfogta a vállamat. Egy pillanatra, azaz egy másodpercre elfordítottam fejemet, s amint ismét visszafordultam: az Oltáriszentség már a nyelvén volt. Milyen volt a Szentostya? Bizony, ezt nehéz lenne megmondani. Fehér volt, de ez a fehérség nem ebből a világból való! Néha összehasonlítást keresek, s nem találok mást, de az is mesze van a látott valóságtól: hasonló volt talán a hóhoz? Egy hópéhely volt, amelyen a nap sugarai játszanak? De ebben az esetben ez a fehérség sérti a látást, míg ez a Szentostya egy cseppet sem vakított. Mekkora volt? Ha összehasonlítani akarnám, azt kellene mondanom, hogy két darab 25 pesetás pénzermét említhetnék, egymásra helyezve. Nem gondolja, hogy Conchita a tulajdon kezével helyezte el nyelvén az ostyát? Lehetetlen! Ezt látnom kellett volna! Különben is a gyermek nem hajolt előre. Feltételezhető-e, hogy a leányka már előzőleg a szájában rejtegette az ostyát? A leányka nem tehette ezt, mert jól belenéztem a szájába és állíthatom, hogy ott egyáltalán nem volt semmi.” (64-65)

A Nagy Csoda bejelentése

„A Szent Szűz tudatta velem a Nagy Csodát, amit a mi Urunk Jézus Krisztus az ő közbenjárására visz végbe. Miként a büntetés, amit megérdemlünk, nagyon nagy lesz, ugyanúgy lesz minden mértéket felülmúló a csoda, abban a mértékben, ahogy rászorul arra a világ. A Szent Szűz megmondta nekem a csoda napját, s azt is, hogy milyen lesz a csoda. Nyolc nappal előbb kell közölnöm ezt a világgal, hogy az emberek Garabandalba mehessenek. A pápa látja majd a csodát ott, ahol lesz. Padre Pio is látni fogja. A jelenlévő betegek meggyógyulnak, a bűnösök pedig megtérnek. Akik majd látják a Nagy Csodát, amelyet Urunk, Jézus a Boldogságos Szent Szűz közbenjárására művel, többé nem kételkedhetnek. Most mindnyájan

várjuk a csoda nagy napját, hogy lássuk, megváltozik-e a világ, és ezzel elkerüljük-e a büntetést? A jelenés első napjaiban a Szent Szűz megmondta mind a négyünknek: Lolinak, Jacintának, Marí Cruznak és nekem, hogy egymásnak ellentmondunk, szüleink is, sőt oda jutunk, hogy megtagadjuk, hogy láttuk Szent Szüzet és Szent Mihály főangyalt. (A visszavonásainak és csatolt okmányokban.) Természetesen nagyon elcsodálkoztunk a Szűzanya e közlésein, de 1963 januárjában mindaz bekövetkezett, amiket ő előre megmondott. Valamennyien elmentünk gyónni és beszámoltunk erről. Belülről pedig állandóan tudatunkban volt, hogy az angyal és a Szent Szűz megjelent nekünk, mert békét hoztak lelkünknek, mély örömet és oly vágyakat ébresztette bennünk a jóra és arra, hogy egymást teljes szívből szeressük. Mosolyuk és szavaik vonzottak bennünket, és vágyódtunk arra, hogy még jobban szeressük a Szent Szüzet és az Angyalt, és teljesen átadjuk magunkat nekik. Amikor elmentünk, hogy mindezt meggyónjuk, nem tartottuk ezt bűnnek. Egyszerűen azért cselekedtünk így, mert a plébános úr azt mondta, hogy meg kell gyónnunk. Elemzése, amely lényegében leíró, és mert a személyes tapasztalatokon nyugszik, nem is lehet ennél pontosabb és biztosabb.”

A Szentostya körüli vita utórezgései

Conchita írja: „a Szent Szűz utasított: mondjam el a szentolvasót, amit én meg is tettem. Mindjárt a csoda után, amelyet a mi Urunk Jézus Krisztus tett Szent Mihály főangyal útján az emberek hite megerősödött: azoké, akik tisztán látták a csodát, azoké is, akik csak a Szentostyát látták a nyelven, sőt azoké is, akik semmit sem láttak, de elhitték mindazt, amit a tanúk mondtak nekik. Mégis ahogy teltek a napok, feltámadtak a kételemek. Sőt, egyesek arról kezdtek beszélni, hogy magam tettem a Szentostyát a nyelvemre. Hosszú ideig másról sem volt szó, csak a Szentostyáról. Justo páter, egy franciskánus atya látott, de nem hitt. Azoknak az embereknek, akik nem látták a csodát, azt mondta, hogy hazugság és én, Conchita voltam az, aki az egészet csináltam. Ennek ellenére két-három nap múlva levelet kaptam ettől az atyától, amelyben bocsánatot kért az általa terjesztett valótlanágokért. Azt írta levelében, hogy nála mindez az ördög kísértése volt. Néhány napra rá három más ferences atya érkezett Garabandalba,

akiknek maga Justo páter fejtett ki nagyon sok dolgot, főképpen a Szent Szűzzel kapcsolatban. Ez a három páter mondta el, hogy Justo atya napokon át nem aludt és csak az Oltáriszentség csodájára gondolt. Azóta már Justo atya eljutott oda, hogy a valóságnak megfelelően értékelje az eseményeket és megelégedett, s mind a mai napig hisz az jelenésekben”. (65-66)

„Az ördög akarta, hogy tagadjuk meg a Szent Szüzet”

„Olyanféle kételkedés volt ez, mintha ördögi eredetű lett volna, az ördög akarta, hogy tagadjuk meg a Szent Szüzet.” (67) „Azután szüleinknek is azt mondtuk, hogy nem láttuk a Szent Szüzet, ezzel szemben mind a hívások, mind pedig a Legméltóságosabb Oltáriszentség csodája, teljesen igazak. Magam csodálkoztam a legjobban, hogy mindezeket mondtam, mert lelkiismeretem ugyanakkor teljesen nyugodt volt arra vonatkozólag, hogy láttam a Szent Szüzet. Marichalar Valentin plébános úr tíz szentolvasót és öt Miatyánkot adott elégtételül. Néhány nappal később a Szent Szűz ismét megjelent nekünk. Akkor Loli édesapja, Ceferino, egy orvosi bizottságot hivatott. A bizottság tagjai: Gasca Sándor, (a Santander környékén lévő Nestlé gyár orvosa, Penillában és a reinosai orvosi központ igazgatója) Gallego Félix működési helye Requejada-Polanco; és Ortiz Celestino santanderi orvos. Kérdésük: Miért mondták azt, hogy nem látták a Szent Szüzet? Megkérdezték a szülőket is. Conchita megtudta, hogy őt vádolják azzal, hogy az Oltáriszentség csodáját ő csinálta. Ez az a pillanat, amikor bizonyára azért nem tudjuk, hogy mit mondunk, mert egy kis időre az ördög veszi át a vezetést. (68) Loli és Jacinta újra állítani kezdi, hogy látták a Szent Szüzet. Conchita örül ennek: hogy is tudnának hinni egyebet? (68) Magam részéről kissé én is kételkedtem a nagy csoda bekövetkezésé dolgában. Egy napon a szobámban azt kérdeztem magamtól: vajon megsz-e ez a csoda, és akkor hangot hallottam: Conchita, ne legyen kétség abban, hogy Fiam csodát tesz. Ezt bensőmben hallottam, de olyan világosan, mintha a fülemmel hallottam volna, sőt ennél világosabban is. De amit hallottam, azok mégsem szavak voltak. Amit hallottam, az békét hozott lelkembe és örömöm nagyobb volt, mint amikor láttam a Szent Szüzet. Ez az öröm hangja, a boldogság hangja, a béke hangja. Ettől a pillanattól kezdve nem kételkedtem többé.” (69) „Múltak a napok, és nem

hallottam többé a hangot. Ó, mekkora szomorúság. Megértettem, hogy Isten nem adhatott nekem gyakran akkora boldogságot, amelyet meg sem érdemeltem. A benső szózatok nagyon jól tettek velem, nagyon nagy jól. Úgy éreztem, mintha a Szent Szűz lenne bennem. Milyen boldogság. Egy hónap múlva a templomban újra hallottam a bensőséges és a szavak nélküli boldogságnak a hangját. A jelenések elé helyezem a benső szózatot, mert általa maga a Szent Szűz van bennem. Ó, milyen boldogság, ha a Szent Szűz van a lélekben. Milyen szégyenteljes rossznak lenni, de a világ mégis ilyen. Conchita és társai tehát egy újabb élmény-formában részeseültek. Amikor látták a Szűzanyát és beszélgettek vele, ez a szokott emberi értés módján zajlott. Ismert szavak, fogalmak sorakoztak, melyeknek a jelentése körülírt, meghatározott. Ez az új érintkezési mód, a benső szózat, nélkülözi az érzékszervek közvetítő működését. Nem spanyol, francia, olasz vagy más ismert szavak közvetítik az élményt, hanem a sugárzott élmények közvetlenül az értelemre hatnak. Ennek következtében ez a közlési mód mélyebb és így kevésbé van kitéve a tévedésnek. Viszont amikor az így kapott élményt mással akarja közölni, keresni kell megfelelő szavakat, hiszen az élményt szavak nélkül kapta, meg kell gondolnia a közlésnél, melyik a megfelelő szó a hallgató részére. Conchita viszont érzi, hogy amikor az élményközvetítő kifejezést keresi, „rávilágít a kinyilatkoztatások mérhetetlen lelki hasznára, mert ezek ajándékozzák meg a lelket békével, örömmel, megbizonyosodással, bizalommal, a szeretet növekedésével. A garabandali jelenségek magyarázatára nézve igen hasznosak és értékesek a benső szózat sajátosságairól fentebb ismertetett részletek.” (69. jegyzet)

A Jelenések folytatásának mérföldkövei 1963-1966

Az 1963. július 20-i benső szózat

1963. július 20-án Conchitara mély benyomást tett az Úr Jézus benső szózata. Az erre vonatkozó pontos szöveget Francisco Sanchez-Ventura y Pascual: *La Vierge est-elle apparue a Garabandal* című könyvéből idézzük: „Mikor Conchita távozott a templomból, mondván, hogy benső szózatot hallott, egy pap arra kérte, írásban adjon tájékoztatást a történetről. Conchita a sekrestyében papírt és ceruzát vett magához és önként, a leg-

nagyobb könnyedséggel írta le azokat a sorokat, amelyeket alább közlünk: Mikor köszönetet mondtam Istennek és kegyelmét kértem, válaszolt nekem. Azt kértem tőle, tegyen rám keresztet, mert szenvedés nélkül élek, és egyetlen szenvedésem, hogy nincs kereszt. S miközben ezt kértem, Jézus így válaszolt: Igen, adok majd neked keresztet. Nagyon meghatottan mást is kértem tőle és megkérdeztem: mire fog szolgálni a csoda? Hogy sokan megtérjenek? Jézus így válaszolt: Hogy az egész világ megtérjen (Jézus eme kijelentésében hangsúlyozza, az egész világhoz szólva: a jövendölt Nagy Csoda, valamint a garabandali két üzenet hordereje általános és egyetemes) A világ megtér? Igen, megtér majd, és mindnyájan szeretni fogják Szívünket (Utalás Jézus Szent és a Szűzanya Szeplőtelen Szívére) És a büntetés ezután következik? (Jézus nem válaszolt nekem) Miért jössz az én szegény szívembe, aki azt meg sem érdemlem? Nem érted jövök, hanem mindenkiért. A Nagy Csoda pillanatában azt hiszik majd, hogy egyedül én láttam a Szent Szület. (Utalás Conchita töprengéseire a Nagy Csoda előtt, hogy ne legyen ő az egyetlen kiváltságos) Jézus így válaszolt nekem: Áldozataiddal, égő vagy hó vágyaiddal közbenjársz, hogy a Nagy Csodát megtegyem. Én erre ezt feleltem az Úr Jézusnak: Vajon nem jobb, ha mi együttesen cselekedjük ezt, vagy te egyedül nekem szánod ezt a szerepet? Jézus azt mondta nekem, hogy nem! Bejutok vajon a mennyországba? így válaszolt: Ha te nagyon szeretsz, és ha könnyörögsz Szívünkhöz. Mikor részesítesz a keresztben? Nem válaszolt. Mi leszek? Az Úr Jézus nem válaszolt. Azért mégis mondott annyit, hogy mindenütt és mindig sokat kell majd szenvednem. Hamarosan meghalok? – kérdeztem. Az Úr Jézus így válaszolt: Kell, hogy a földön maradj, a világ megsegítésére. (Úgy tűnik, mintha ez a közlés Conchita hivatásának a megjelölése lenne, mégpedig konkrét hivatásnak az életre s nem a kolostor rácsai közé zárkózó elhívásnak) Én egy kis parány vagyok, semmit sem tehetek válaszoltam. Mire Jézus így szólt: Imáiddal és szenvedéseiddel segíted a világot. Amikor az ember a mennyországba megy, halott? (A kérdés eléggé gyermekes. Figyelembe kell venni Conchita nevelését és hiányos tudását. Gyakran tesz föl olyan kérdéseket, amelyeken más körülmények között élő tizenéves gyermek már régen túl van) Jézus válasza: Az ember nem hal meg soha. Azt hittem, hogy az ember nem megy be az égbe a világ végi általános feltámadás előtt. Szent Péter vajon ott áll-e a mennyország kapujában, hogy minket fogadjon? Jézus ugyancsak nemmel válaszolt. Mi-

alatt így imádkoztam és beszélgettem Istennel, magamat egészen a földön kívül lévőnek éreztem. Jézus még azt is megmondta nekem: Most többen vannak, akik szeretik Szívemet. A papok dolgában kijelentette: Sokat imádkozunk értük, hogy szentek legyenek és jól végezzék kötelességeiket és másokat jobbra tegyenek. A papok szeretessenek meg azokkal, akik ismernek bár, de nem szeretnek”. Aláírás: Gonzalez Conchita”. (71-73)

Az 1965. június 18-i üzenet

1964. év vége felé, tehát fél évvel az előre jelzett „üzenet” dátuma előtt a Szűzanya csak Conchitát értesítette arról, hogy Szent Mihály főangyal közvetítésével küld üzenetet. Ez a korai értesítés arra volt jó, hogy akik Garabandalban óhajtották hallani Szűzanyánk üzenetét, meg tudják szervezni oda utazásukat. Megjelentek szép számmal franciák, belgák, németek és amerikaiak is, s hát természetesen spanyolok. „Éjjel fél 12 órakor Conchita a falu fiataljainak és a rendőrség egy osztagának vezetésével a zsákutca felé vette útját. Áthaladtak a tömegen és a négyzögbe érkezve Conchita térdre esett. Ez az elragadtatás húsz percig tartott. Elragadtatását filmezte az olasz TV és a spanyol NODO. Conchita először ide írja azt az üzenetet, amelyet 1961. július 4-én kapott a Szűzanyától: „Tudjátok-e, mit jelentett az az írás, amit az angyal alatt láttatok? – Egyszerre mind a négyen válaszoltuk: Nem! Nem tudjuk! – Üzenet az, amit most veletek közlök és ti majd ezt az év október 18-án a világ tudomására hozátok: Sok áldozatot kell hozni. Sokat kell vezetelni. Sokat kell látogatni a Legméltóságosabb Oltáriszentséget. Mindenek előtt nagyon jónak kell lennünk. Ha nem tesszük meg, büntetés ér bennünket. Íme, most betelik a kehely. Ha nem változunk meg, igen nagy büntetés ér majd bennünket”. (Az akkori üzenet felújítása után a főangyal folytatja a napra szóló üzenettel a Szent Szűz új üzenetét.) „Mivel nem teljesítették és nem hozták a világ tudomására az 1961. július 4-i üzenetemet, közlöm veletek, hogy ez az utolsó üzenet. Előbb a kehely már-már megtelt, most túlcordult. Sok pap jár a kárhozat útján és számos lelket visz magával. Mindegyre kevesebb jelentőséget tulajdonítanak az Oltáriszentségnek. Törekednetek kell Isten haragjának elfordítására. Ha őszintén kéritek bocsánatát, bizonyosan megbocsát nektek. Én, aki Anyátok vagyok, Szent Mihály főangyal

közbenjárásával kérlek titeket, javuljatok meg. Már az utolsó figyelmeztetéseket kapjátok. Nagyon szeretlek titeket, és nem akarom kárhözátottokat. Imádkozzatok hozzánk őszintén, és teljesítjük kívánságotokat. Az eddiginél jóval több áldozatot hozzatok. Gondoljatok Jézus szenvedésére.” 1965. június 18-án. Aláírás: Conchita Gonzalez”. A Barcelonában élő Pater Albának levélben számol be Conchita 1965. dec. 11-én egy elragadtatásáról: „Az Ön csoportjához tartozó két fiú útján értesültem arról, hogy Ön nem tudott idejönni, amint ez kívánsága volt. Ezúton küldöm legszívélyesebb üdvözetemet, megígérve szerény imáimat mind a szentség ház előtt, mind pedig a Szent Szűzhöz folyamodva. Adja Isten, teljesüljön kívánságunk, hogy mind jobban szeressük Istent és az Ő Anyját, aki egyúttal a mi Anyánk is, és azt is, hogy legyőzzük saját hibáinkat. A Szent Szűz 1965. január 1-én azt mondta nekem, hogy mi, katolikus keresztények nem gondolunk a másvilágra, a mennyországra és a pokolra. Kell a másvilágra gondolnunk, a mennyországra és a pokolra, hogy életünk így jobban összeforrjon Krisztussal. Gondolnunk kell és többet kell elmélnünk az Úr Jézus szenvedéséről. Nemcsak nekünk kell ezt megtennünk, hanem másokat is buzdítanunk kell erre. Csak akkor fogjuk érezni, hogy az isteni boldogság küszöbén vagyunk. Csak így fogadjuk Isten iránti szeretetből örömmel keresztünket. Mindnyájuknak szívélyes szeretettel és ima-egyesülésben: Conchita Gonzalez (Ezt a levelet beszámoló követte a fenyőfák alatt. Íme, egy mondat: „Conchita, nem egyedül miattad jöttem, hanem minden gyermekemért azzal a kívánsággal, hogy közelebb hozzam őket a mi Szíveinkhez. Add nekem a magammal hozott kegytárgyakat, hogy megcsókoljam azokat. Tedd ezt a feszületet a Gyermeke Jézus kezébe. A kis Jézus egy szót sem szólt.”

A Szent Hivatal levele a santanderi egyházmegye apostoli adminisztrátor-püspökéhez

Kelt a Szent Hivatal székhelyén, 1965. július 28-án.

Nagyméltóságú Püspök Úr!

A Szent Hivatal Kongregációjához érkezett, 1965. július 7-én kelt levelében Főtisztelendőséged tájékoztatta a Szent Hivatalt a Boldogságos Szűz Mária jelenéseiről, ak – amint mondják – a San Sebastian de Garabandal faluban megjelent. A beküldött anyagok alapján eléggé világos, hogy Ön körültekintően járt el ebben az ügyben. Arra kérjük Nagyméltóságodat, hogy továbbra is éber szemmel figyelje e kérdés jövődöbeli alakulását és amennyiben valami új jelenség mutatkoznék, szíveskedjék azt a Szent Hivatal tudomására hozni. Felhasználjuk az alkalmat arra, hogy Ön iránti mély tiszteletünket kifejezzük s maradunk Nagyméltóságodnak kitűnő tisztelettel

P. Raimondo Verardo titkár

Ezt a levelet Eugenio Beitia püspök, apostoli adminisztrátor 1965. augusztus 9-én tette közzé.

A JALAPAI (MEXICO) ÉRSEK LEVELE P. Gustave Moreloshoz, a Latin-Amerikai Garabandali Tájékoztató Központ alapítójához.

Kedves Páter! A római Szent Szék és a santanderi püspök irányításának figyelembevételével, valamint a Kánonjogi Kódex előírásait tekintetbe véve: Helyesljük és megáldjuk érsekségünk területén a garabandali San Sebastianban megjelent Szent Szűz üzenetének nyilvánosságra hozatalát. Tesszük ezt annak tudatában, hogy az isteni kinyilatkoztatás világosságában mi állandóan ösztökélve vagyunk az imára, az áldozathozatalra, a Legméltóságosabb Oltáriszentség imadására, a Boldogságos Szent Szűz tiszteletére, valamint Krisztus helyettese és a Szentegyház hűséges és fiúi szeretetére. A fentiekre tekintettel nem találunk semmi olyant a garabandali Szent Szűznek tulajdonított üzenetben, ami ellenkeznék a hittel és az erkölcsökkel. Ellenkezöleg: alkalmas, üdvös és hasznos figyelmeztetéseket találunk ezekben az üzenetekben arra, hogy örök üdvöségünket elnyerhessük. Készséges és gyermeki engedelmisség jellemezte az Egyház rendelkezéseinek követésében azokat a kiváltságos személyeket, akik a jelenések közvetlen és közvetett részesei voltak. Ezért ezekben

az eseményekben Isten jelenvalóságának biztos jelét látjuk mindannyiunk számára. Az Anyaszentegyház okosan járt el, amikor egy főpásztori gondosságot mutató és figyelmet érdemlő tanulmányt tesz közzé, amely semmiképpen sem tagadja vagy utasítja el az események megtörténtét. A Hitterjesztés Kongregációjának egyik vezető tagja: Philippe kardinális P. Eliásnak, aki a pueblai karmeliták superiorja Rómában, s aki tőle a garabandali Szent Szűz jelenéseinek kérdésében tanácsot kért, kijelentette: Az a tény, hogy az erényeiről, tudományáról és a Szentszék iránti hűségéről ismert Padre Pio is megvédte a garabandali jelenések igazát és a négy kislányt a Szent Szűz üzeneteinek terjesztésére bátorította, nagy bizonyíték a jelenések igazsága mellett.

Kelt Jalapában, az Immaculata napján, 1966.júl.8-án, Manuel Pio Lopez jalapai érsek, Mexicóban.

A santanderi püspök közleménye 1965. július 8.

„A santanderi püspökség apostoli adminisztrátora 1965. július 8-án az alábbi hivatalos közleményt adta ki: Lelkipásztori kötelességtudatunk parancsolóan indít minket e közlemény kiadására. Garabandal neve és azok a tények, amelyek egyházmegyénk e kicsiny falujában bekövetkeztek, a hírközlő eszközök által átlépték hazánk és az európai földrész határait. A nemzetközi hírügynökségek fényképes tájékoztatásokat és más különleges beszámolókat terjesztettek el. Ezekben a Boldogságos Szűz jelenéséről és égi üzenetekről van szó. Mindezekre az eseményekre vonatkozólag hivatalos vélemény kinyilvánítását várunk tőlünk, amelyeket szeretnénk összefüggésbe hozni más, világszerte ismert Mária-jelenésekkel. A santanderi püspökség az elmúlt években bőséges anyagot gyűjtött össze az itt végbement eseményekről. Természetesen ez még nem jelenti azt, hogy a püspökség ezzel már lezárta adatgyűjtő iratcsomóját. Ellenkezőleg: köszönettel fogad továbbra is minden olyan adatot, amit a jövőben rendelkezésre bocsáthatnak, hogy azok segítségével kialakíthassa állásfoglalását. Eddig mindössze három ilyen hivatalos közlemény került kiadásra a hívek tájékoztatására. A jelen közlemény a negyedik. Ennek a végső következtetése megegyezik az előző közleményekével. Az illetékes bizottság a tények értékelésében nem talált olyan elfogadható indítóokokat, amelyek

megokolták volna a korábban kialakított ítélet megváltoztatását, tekintettel arra, hogy a jelenségek természetfölötti jellege, amelyet lelkiismeretes vizsgálat tárgyává tett, világosan nem bizonyítható. Ugyanez az egyházmegyei hatóság megújítja a korábban is célszerűnek talált rendelkezéseket. Ezek a rendelkezések azt a célt szolgálják, hogy megakadályozzák a meszterként keltett félreértéseket, mint amilyenek a szent kánonok betűin és szellemén túli erős terjesztés, amelyeket a sajtótermékek cikkei, híradásai, képei, beszámolóí idéznek elő. Emlékezzünk arra, hogy az 1399. kánon 5. paragrafusá tiltja az új jelenéseket, kinyilatkoztatásokat, látomásokat, jövendöléseket és csodákat tárgyaló olyan könyvek és írások kiadását, amelyek a kánoni előírások mellőzésével vezetnek be új vallási gyakorlatokat”. Guerard des Lauriers francia domonkos atya idevonatkozó gondolatai kiválóan hozzásegítenek a pontos felvilágosításhoz. Őt idézzük: „Időszerű annak megállapítása, hogy a jelenéseknek az Egyház által való minősítését nem egyöntetűen végzik ugyanazok az intézmények, amikor egy jelenés ténylegesen már beteljesedett jövendölést tartalmaz, amint ez Fatimában és Garabandalban megesett, a pápáé a döntés joga. A pápának közvetlenül alávetett Szent Hivatal Kongregációé a jog annak végleges eldöntésében, hogy a jelenés természetfeletti-e. Azoknak a határozatoknak, amelyeket a helyi püspöknek az óvatosság diktálhat, csak egyházfegyelmi értékük van. Döntéseiknek sem jogilag, sem ténylegesen a jelenés természetfelettségére nézve semmiféle értékük nincs. Ez nem más, mint egy általános jogi záradék. Egy illetékesség híján hozott törvényszéki ítélet vagy közgyűlési határozat is hatálytalan. Egyszerűen nem létező. Sem a santanderi püspök, sem Spanyolország valamennyi püspöke nem dönthet a garabandali tények kérdésében. Ha mégis ellenkezőleg cselekednének, bitorolnák hatalmukat”. (95-96)

